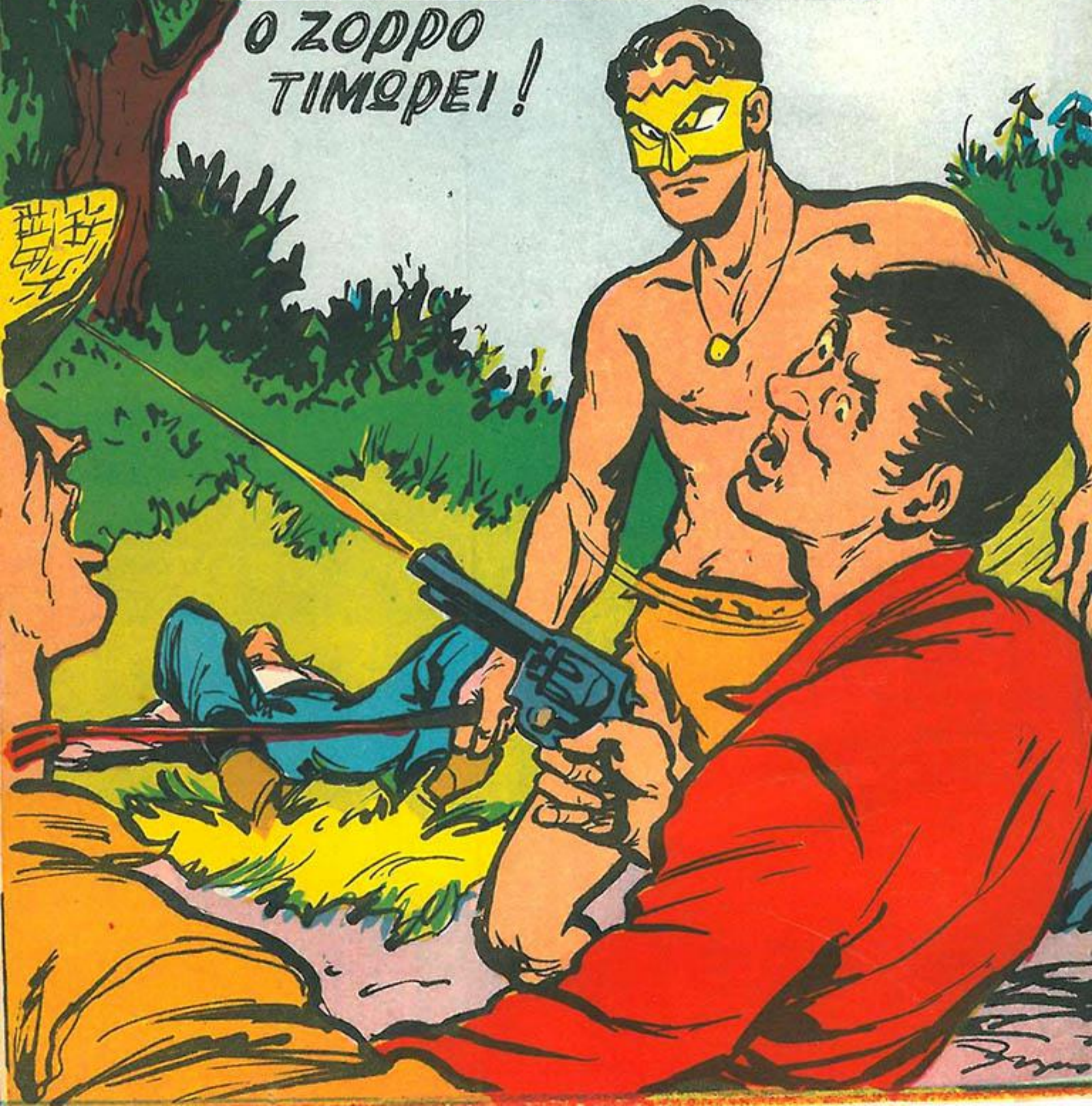

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

15

Ο ΖΟΠΠΟ
ΤΙΜΟΡΕΙ!

Ο ΖΟΡΡΟ ΤΙΜΩΡΕΙ!...

Παρ' όλοτελα...

Ο ΠΕΡΕΘ είναι σε κακά χάλια.

Μόλις έχει σηκωθή από κάτω που τον βρήκαν οι άνδρες του, ύστερα από τόσες φοβερές στιγμές που πέρασε κρεμασμένος απ' το χέρι, είκοσι μέτρα πάνω απ' το φλοιό της γής... (*)

Το χέρι του στον καρπό όπου ήταν δεμένο το σχοινί,

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος: «Ο θάνατος του Ζορρό».

τόν πονάει τρομερά.

Βλαστημάει και ξεφωνίζει άκατάπαυστα, σαν να μην είναι άνθρωπος παρά μηχανή ειδική για ναλήη βρισιές.

Όσο σάν βλέπει πως δεν μπορεί να κάνει και τίποτ' άλλο και άφου ρίχνει όλα τα βάρη στην... άνικανότητα των ανδρών του, μ' ένα σωρό προσβλητικά λόγια για τη διανοητική κατάσταση και για τη γενναιότητά τους, σηκώνεται και ξεκινάει, παίρνοντας τον δρόμο στη ζούγκλα, με το πείσμα ζωγραφι-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

σμίνο στο πρόσωπο αλλά με την απόφασι να γυρίση στο ελικόπτερο και να επιστρέψη στον αστυνομικό σταθμό του Έλ Χόκλο και μόνον όταν συνέλθη έντελώς από τις κακουχίες να ξαναβγῆ στη ζούγκλα, για να κυνηγήση Ζορρό, Νάγια και Έλ Ρεύ!

Φυσικά οί άνδρες του καμμιὰ αντίρρησι δὲν ἔχουν κι' αὐτοὶ νὰ γυρίσουν πίσω στο φυλάκιο τους, γιατί πρέπει νὰ ξέση ὁ ἀναγνώστης πὼς κάτι Μεξικάνοι καὶ Βραζιλιάνοι καὶ ὅλοι οἱ ἀπὸ κειὶ μεριά, εἶναι ἄνθρωποι ποὺ ἀγαπᾶνε πάρα πολὺ τὴν ἀνάπαυσί τους!...

Ἐπίσης, φυσικά, ἡ ἀποστολὴ βαδίζει σὲ τάξι μάχης μέσα στη ζούγκλα καὶ καμμιὰ σημασία δὲν ἔχει ἂν τὸ ἀποσπασμα πάει γιὰ ἐπιχειρήσεις ἢ γυρίζει ἀπ' αὐτές.

Οἱ Ἰνδιάνοι ληστὲς καὶ ὄλων τῶν λογίων οἱ κακοποιοὶ ποὺ μπορεῖ νὰ τολμήσουν νὰ τὰ βιάλουν ἀκόμα καὶ με τὴν ἐπίσημη ἀστυνομία προκειμένου νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους, δὲν ἐνδιαφέρονται ἂν θὰ σ' ἤσουν τὴν ἐνέδρα τους στὸν... πηγαίμὸ ἢ στὴν ἐπιστροφή.

Μπορὸς λοιπὸν πάει ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ὀπισθοφυλακὴ ἀπὸ τὸ κύριο Σῶμα.

Καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι καὶ ὁ λόγος ποὺ ἡ στριγγλιὰ αὐτὴ π' ἀκούγεται ξαφνικὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ ἀποσπασμα-

τος καὶ ἀπὸ ἓναν ἐκ τῶν δύο ἀστυφυλάκων ποὺ ἀποτελεῖται αὐτὴ!

Τὴ στριγγλιὰ δὲ αὐτὴ, τὴν ἀκολουθεῖ μιὰ καινούργια βλαστήμια τοῦ ἐξαγριωμένου σενιὸρ Περὲθ, ποὺ τὴ λέει προκαταβολικῶς ἐπειδὴ ἴσως φοβᾶται μήπως δὲν προλάβει νὰ πῆ ὅσες θέλει μετὰ.

Τώρα ὅσο γιὰ τὸν λόγο ποὺ ἀκούγεται ἡ στριγγλιὰ ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, εἶναι ἀπλός:

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀστυφύλακες ποὺ πᾶνε μπροστά, ἔχει δὴ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους πεταμένο σὰν κάτι τὸ ἄχρηστο, ἓνα... ἀνθρώπινο σῶμα!

Καθένας θὰ τὸ καταλάβη πολὺ καλύτερα πόσο πιὸ χαρούμενη θὰ ἦταν ἡ στριγγλιὰ τοῦ ἀστυφύλακα, ἂν μάθῃ πὼς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι πεταμένο στοὺς θάμνους, εἶναι τοῦ λήσταρχου Κουκαράτσα καὶ πὼς ὁ ἄνθρωπος ὀλόκληρος εἶναι ὁ Κουκαράτσα ὁ ἴδιος!

Ὁ Περὲθ πάντως τρέχει γρήγορα - γρήγορα εἰδοποιημένος ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου του καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ ξαναβρίσῃ.

Ἀντὶ γι' αὐτὸ ὅμως, γελάει ὀλόκληρο τὸ πρόσωπό του, ὅταν βλέπει με ποιὸν ἔχει νὰ κάνει.

—Μπά! Μπά! Μπά! τσιρίζει καταχαρούμενος. Σὰν τὰ μάραθα!... Ὁ ἀξιότιμος κύριος... Λὰ Κουκαράτσα! Πιάστε τον καὶ δέστε τον χειροπόδαρα, παιδιά, πρὶν

ξυπνήση από τον ύπνο που βρίσκεται, για να γελάσουμε όταν θα ξυπνήση δεμένος, ενώ κοιμήθηκε λυτός!

Έδω δηλαδή βλέπει κανείς ότι ο σενιόρ Περέθ μ' όλο που είναι χοντροφτιαγμένος από τη φύση, ωστόσο όταν έρχεται στα κέφια του, ξέρει και λέει χαριτωμένα πράγματα.

Κι' οί άντρες του που είναι Βραζιλιάνοι βέροι, από εκείνους που πίνουν τον καφέ με τις μεγάλες κουπες, κάνουν τον Κουκαράτσα το πιο πετυχημένο ζωντανό δέμα, μπορεί να υποστηριχτή, που έγινε ποτέ!

Κι' όταν τελειώνει κι' αυτή ακόμα ή διαδικασία, ο Περέθ χαλαλίζει το μισό νερό του παγουριού του και άφου γεμίζει ολόκληρη την κουπα του, τής δίνει μια και την άδειάζει πάνω στην πρόσοψη του κακούργου, τον όποιον κρατάνε δυο χωροφύλακες από τα χέρια προσπαθώντας του κάκιου να τον στήσουν όρθιο.

Ο Κουκαράτσα γουργουρίζει σαν συναχωμένος κροκόδειλος και τινάζει το πρόσωπό του ξαφνιασμένος.

Ανοίγει τα μάτια και τα γουρλώνει διάπλατα.

—'Απ' ότι βλέπω, σενιόρ, του λέει ο Περέθ πίνοντας το υπόλοιπο νερό, μια που βρέθηκε το παγούρι στο χέρι του, άπ' ότι βλέπω θα σάς κόψαμε από ώραίο όνειρο, γιατί φαίνεστε μάλλον μουτρωμένος που σάς ξυπνήσαμε.

Ο Κουκαράτσα δέν καταλαβαίνει από λεπτό χιούμορ χοντρού ανθρώπου.

Ούτε καν σκάνε τα χείλια του σε χαμόγελο!

Αντίθετα σφυρίζει σαν δηλητηριασμένο φίδι και κάνει μια κίνησι σαν να θέλη να τὸ βάλη στα πόδια.

Μ' αυτό όμως γίνονται δυο πράγματα:

Πρώτον παρὰ λίγο να ξεφύγη άπ' τα χέρια αυτών που τον κρατάνε και να φάη τα μούτρα του και δεύτερον ανακαλύπτει πώς τα πόδια του είναι δεμένα!

Ο Περέθ τον παρατηρεί και το πρόσωπό του παίρνει μια έκφρασι τρομερά λυπημένη.

—Τς. τς. τς., κάνει άπαρηγόρητος. "Αν θέλετε να τρέξετε, σενιόρ Κουκαράτσα, πρέπει να μάς τὸ πήτε για να σάς λύσουμε!

—Παιλιογούρουνο!, σκούζει λυσιπασμένος από το κακό του ο κακούργος αλλά αυτό βγαίνει εις βάρος του, γιατί ο ένας από τους δύο άστυφύλακες που τον κρατάνε του τραβάει μια άγκωνιά μες στο στόμα και του πετάει κάτω τα υπόλοιπα δόντια που του είχαν απομείνει από τη γροθιά του Έλ Ρέυ.

Τον παίρνουν και τα αίματα και είναι για κλάματα.

—Ανοιξε τα στραβά σου!, του λέει ο άστυφύλακας ήσυχα - ήσυχα. Δέν είναι κανένα γουρούνι μπροστά σου, παρὰ ο σενιόρ Περέθ ο διοικητής της άστυνομο-

μίας τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ!

Ὁ Περὲθ κυττάζει τὸν ὑφιστάμενό του καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του.

—Μιλάσκο, τοῦ λέει ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ γράφης τὶς προσκλήσεις στὰ ἐπίσημα πρόσωπα τῆς παροικίας! Ξέρεις καὶ διατυπώνεις θαυμάσια!

—Γκράτσια, σετιόρ!

—Τὸν κακό σου τὸ φλάρο.

Ὁ Περὲθ γίνεται μονομιάς κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸ του κάπως ἀργοπορημένα βέβαια ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία ἂν σκεφτῆ κανεὶς ὅτι ὑπάρχουν καὶ βραδυφλεγείς βόμβες.

—Μπρὸς!, οὐρλιάζει. Βλάκες! Ἡλίθιοι! Πάρτε αὐτὸ τὸ σκυλί καὶ ξεκινᾶμε! Κι' ἂν κάνη πὼς λέει καὶ μιὰ κουβέντα, τσακίστε του τὰ παιδιά! Τὸ κατάλαβες, ἄθλιε; προσθέτει ἀρπάζοντας ἀπ' τὸν γιάκα καὶ τραντάζοντάς τὸν τὸν Κουκαράτσα.

Ἐκεῖνος ὁ δύστυχος ποὺ ἔχει ἀπομείνει χωρὶς δόντι, ἀποκρίνεται κοψοχαλιασμένος καὶ ψευδᾶ:

—Θὶ, θενόδ Πεδέθ!

—Πᾶμε λοιπὸν γιὰ τὸ ἐλικόπτερο! Βγῆκαμε γιὰ νὰ πιᾶσουμε τὸν Ζορρό καὶ πιᾶσαμε τὸν Κουκαράτσα! Παρ

— Μπά! Μπά! Μπά! Σὰν τὰ μάραθα! Ὁ ἀξιότιμος κύριος...
λὰ Κουκαράτσα!

Τού πετάει τὰ υπόλοιπα δόντια πού τού εἶχαν μείνει ἀπ' τὴ γραθιά τοῦ "Ελ Ρέϋ!

ὁλότελα, καλὴ' ν κι' ἡ Παναγιώταινα!

Καὶ ξεκινοῦν πάλι μὲ τὸν αἰχμαλώτό τους, ἐνῶ τὸ μόνο μυστήριό ἀπομένει, πού εἶχε ἀκούσει ὁ Περὲθ αὐτὴν τὴν 'Ελληνικὴ παροιμία!...

Ὁ... Ἡρακλῆς!

ΩΡΑ θὰ πάμε στὸν Πάντσο Γίγαντα καὶ τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, πού τοὺς ἔχουν αἰχμαλωτίσει· ἐκεῖνοι οἱ θεώρατοι ἰνδιάνοι καὶ τοὺς μεταφέρουν δεμένους χειροπόδαρα μέσα στὴ ζούγκλα.

Πρέπει λοιπὸν νὰ πούμε

πὼς ὁ Πάντσο Γίγαντας καὶ ἡ πανώρια κοπέλλα, ἔχουν μιὰ τύχη καταπληκτικὴ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι — καὶ χαλάλι τοὺς ἐδῶ πού τὰ λέμε δηλαδή — γιατί ὡς τώρα ὅλο ἀτυχίες τοὺς παρουσιάζονται!

Ποιὰ εἶναι ἡ τύχη τους;

Μά, ὅτι ἐκεῖ πού τοὺς πηγαίνουν τρέχοντας οἱ πολεμόχαροι ἰνδιάνοι, πού ἄγνωστο γιατί τοὺς αἰχμαλώτισαν καὶ πού τοὺς πάνε, ξαφνικὰ σταματᾶνε!

Σταματᾶνε καὶ πέφτουνε μονομιᾶς μπρούμυτα, ξαπλώνοντας κάτω καὶ τοὺς δύο αἰχμαλώτους τ...

Δέν βγάζουν τσιμουδιά
αὐτοὶ ποὺ συνήθως εἶναι τό-
σο φωνακλάδες, παρὰ συν-
έννοοῦνται μὲ νοήματα!

Ὁ λόγος γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ
καμώματα εἶναι ὅτι μερικές
δεκάδες μέτρα μπρὸς τους,
σ' ἓνα ξέφωτο, εἶναι σταμα-
τημένο τὸ ὑπέροχο ἐλικόπτε-
ρο τοῦ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας,
τὸ ἀθόρυβο Μαῦρο Πουλί!

Φυσικὰ οἱ Ἰνδιάνοι δέν ξα-
νάχουν δὴ ἐλικόπτερο.

Κανεὶς δέν μπορεῖ νὰ πῆ
μὲ βεβαιότητα ἂν τὸ περνᾶ-
νε γιὰ θηρίο ἢ γιὰ στοιχειὸ
ἢ ἂν βλέπουν πῶς εἶναι μη-
χάνημα ἀλλὰ φοβῶνται νὰ τὸ
ζυγώσουν μήπως καὶ εἶναι
κρυμμένοι μέσα ἄνθρωποι
ποὺ τοὺς κάνουν κακό.

Πάντως λένε - λένει καὶ
δέν λένε νὰ σταματήσουν —
μὲ νοήματα ὅπως εἶπαμε.

Ἄν ὁ Πάντισο Γίγαντας ἦ-
τανε λιγάκι ἐξυπνώτερος θὰ
καταλάβαινε ἀπὸ τὰ καμώ-
ματά τους ὅτι συζητοῦν ἂν θὰ
πρέπη νὰ ἐπιτεθοῦν σ' ἐκεῖ-
νο τὸ μηχανημα ἢ ὄχι!

Ὅπωςδήποτε ὁ νέος... Ἡ-
ρακλῆς, δηλαδή ὁ Πάντισο Γί-
γαντας ποὺ ἔχοντας φάει ἓ-
να ἀπὸ τὰ «φρούτα τῆς γεν-
ναιότητος» ἔχει καταρρίψει
ρεκὸρ παλληκαριᾶς στὴ ζούγ-
κλα, δέν κάθεται μὲ σταυ-
ρωμένα χέρια... ἢ μάλλον
γιὰ νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς,
κάθεται ἀκριβῶς μὲ σταυρω-
μένα χέρια ἀφοῦ ἔτσι τοῦ τὰ
ἔχουν δέσει ἀλλὰ στριτζώνε-
ται καὶ προσπαθεῖ νὰ τὰ λύ-
σῃ, βάζοντας ὅλες του τὶς

δυνάμεις στὴν προσπάθειά
του.

Τὰ σχοινιά μπαίνουν στὶς
σάρκες του καὶ τὸν πονᾶνε
ἀλλὰ κάτι τέτοια γιὰ τοὺς ἡ-
ρωες εἶναι ἀηδίες!

Ὁ Πάντισο Γίγαντας δέν
δίνει καμμιά σημασία καὶ μά-
λιστα ὅπως ἔτσι ποὺ εἶναι
πεσμένος μπρούμυτα, βλέπει
μιὰ κοφτερὴ πέτρα ἀρχίζει
νὰ τρίβῃ τὰ σχοινιά ποὺ δέ-
νουν τὰ χέρια του ἐκεῖ πάνω.

Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν ἡ θεὰ
τύχη ἔχει φαίνεται ἀποφασί-
σει νὰ τὸν σώσῃ: Οἱ Ἰνδιάνοι
κουβεντιάζουν καὶ ξανα-
κουβεντιάζουν τὴν περίπτωσι
τοῦ ἐλικοπτέρου καὶ δέν μπο-
ροῦν νὰ καταλήξουν σὲ ὀρι-
στικὴ ἀπόφασι, ἂν πρέπει νὰ
κάνουν ἐπίθεσι ἢ νὰ τὸ βά-
λουν στὰ πόδια γρήγορα καὶ
ἀθόρυβα!...

Τελικὰ τὸ σχοινὶ ἀρχίζει
τὰ κριτς κριτς πάνω στὴν κο-
φτερὴ πέτρα.

Ἔτσι ἀκριβῶς τρίζει καὶ
ἡ καρδιά τοῦ Πάντισο ἀπὸ
τὴν ἀγωνία.

Τρέμει δηλαδή ἐπειδὴ φο-
βάται μήπως δέν προλάβῃ νὰ
κόψῃ τὸ σχοινὶ καὶ οἱ Ἰνδιάνοι
τὸν σηκώσουν καὶ πάλι
στὰ χέρια καὶ ξεκινήσουν....

Ἄλλὰ ἔτσι καὶ πηγαίνει
μακριὰ ἢ συνεννόησις τῶν ἀ-
παγωγέων τους, τὸ σχοινὶ
τῶν χεριῶν του ξανακάνει
«κριτς» καὶ ὕστερα ξανακάνει
πάλι τρίτη φορὰ καὶ μετὰ κά-
νει τέλος πάντων καὶ «κράκ»
καὶ κόβεται.

Ἔ....

Ποῖος βλέπει τὸν Θεὸ καὶ

δὲν τὸν φοβᾶται εἶναι τούτη τῆ στιγμή.

Ὁ ἀπίστευτος Πάντσο Γίγαντας πετιέται ὄρθιος μὲ μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ κι' ἀρπάζοντας ἓνα μαχαίρι ἀπ' τὸ ζουνάρι τοῦ διπλανοῦ του Ἰνδιάνου, κάνει μιὰ ἔτσι καὶ κόβει καὶ τὰ σχοινιά τῆς Νάγιας μὲ τὸ Βέλο.

Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους ποὺ ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του καὶ κάνει νὰ σηκώση ἓνα τσεκούρι τομαχόουκ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ κοριτσιοῦ δέχεται τὸ μαχαίρι στὸ στήθος καὶ ἡ λεπίδα του καρφώνεται ὡς τὴν καρδιά του!

—"Ἄν φτάσης στὸ ἐλικόπτερο, μωρή, λέει ὁ Πάντσο Γίγαντας μὲ μεγάλη σοβαρότητα στὴ Νάγια, θὰ πάρης καί... πτητικὸ ἐπίδομα! Τρέχα!

Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῆ ἄσφαλῶς, ὅτι γιὰ νὰ τὰ πῆ ὄλ' αὐτὰ ἔχει βγάλει τὸ φίμωτρο ποὺ τοῦ εἶχαν βάλει οἱ Ἰνδιάνοι στὸ στόμα ὅταν τὸν ἔδεσαν...

Τὴν ἄλλη στιγμή ἀρχίζει νὰ τρέχη πρὸς τὸ Μαῦρο Πουλί.

Στὴν ἀρχὴ κερδίζει ἀπόστασι γιατί ὁ Πάντσο ἔχει ἐνεογήσει μὲ τέτοια κεραυνοβόλα ταχύτητα, ποὺ κανεὶς δὲν πρόλαβε νὰ κουνήση.

Εἶναι ὁμῶς φανερὸ πῶς δὲν θὰ μπορέση νὰ φτάση ὡς τὸ ἐλικόπτερο ἂν τὸν κυνηγήσουν οἱ Ἰνδιάνοι, γιατί τὰ μικροσκοπικὰ ποδαράκια του δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ μπο-

ρῆ νὰ τοὺς συναγωνιστῆ στὸ τρέξιμο.

Καὶ πραγματικὰ δὲν ἔχει κάνει αὐτὸς δέκα μέτρα πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ἡ Νάγια πέντε καὶ οἱ Ἰνδιάνοι τοὺς κόβουν στὸ κυνήγι.

Ἡ Νάγια φτάνει τὸν Πάντσο Γίγαντα πρὶν ἀπὸ τοὺς ληστές.

Καὶ τότε γίνεται κάτι ἄνευ προηγουμένου:

Ἡ λυγερόκορμη, πανώρια κοπέλλα, ἀρπάζει στὰ σπιβαρά της χέρια τὸν νόνο καὶ τρέχει μαζί του σὰν τὸν ἄνεμο πρὸς τὸ Μαῦρο Πουλί!

Καὶ ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο ὄχι μόνο μπορεῖ νὰ συναγωνισθῆ τοὺς Ἰνδιάνους στὸ τρέξιμο ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ τοὺς ἀφήση πολὺ πίσω, ἀκόμα καὶ τώρα ποὺ κρατᾶει καὶ τὸν Πάντσο— ὁ ὁποῖος τὸ λέει πρὸς τιμὴν του ὅτι εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐλαφρὸς!

Καὶ νά, τους καὶ τοὺς δυὸ ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ Μαῦρο Πουλί, ἐνῶ οἱ Ἰνδιάνοι ἀπαγωγεῖς τους ἔχουν μείνει καμιὰ δεκαριά μέτρα πίσω.

Δέκα μέτρα ποὺ εἶναι ὁμῶς παραπάνω ἀπὸ ἀρκετά, γιατί ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἡ Νάγια ἀνοίγει τὴν πόρτα, πετάει μέσα στὸ αὐτόγυρο τὸν νέο... Ἡρακλῆ καὶ μπαίνει κι' αὐτὴ κλείνοντας πάλι πίσω της, δὲν ὑπάρχει πιά κανεὶς κίνδυνος ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους!

Μποροῦν νὰ πετᾶνε τὰ τόμαχοουκ καὶ τὰ ἀκόντια τους ἐπάνω στὰ τζάμια τοῦ Μαύρου Πουλίου κι' ἐκεῖνα νὰ

μην παθαίνουν ούτε γρατζουνιά!

Έκτος αυτού, τὸ ἐλικόπτερο δὲν πρόκειται νὰ μείνη γιὰ πολὺ σ' αὐτὸ τὸ μέρος, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ἂν οἱ Ἰνδιάνοι θὰ μπορέσουν τελικὰ νὰ τοῦ κάνουν καμμιά ζημιά..

Μόλις μπαίνουν ἐκεῖ μέσα ὁ ἥρωϊκὸς Πάντσο Γίγαντας γυρίζει πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶναι ἡ θέσις τοῦ πιλότου καὶ ξεφωνίζει:

— Ἄντε, Ζοράκιο! Δίνε του, μὴ μᾶς ἀνοίξουν κανένα κεφάλι!

Ἡ Νάγια τὸν κυττάζει κατάπληκτη ποὺ τὸν ἀκούει νὰ μιλάῃ ἔτσι.

Γουρλώνει τὰ ὑπέροχα μάτια της.

— Ποῦ τὸν βλέπεις τὸν Ζορρό; τοῦ λέει.

Ὁ Πάντσο τότε γιὰ πρώτη φορὰ κυττάζει στὸ κάθισμα τοῦ πιλότου καὶ βλέπει ὅτι δὲν κάθεται κανεὶς ἐπάνω.

— Μπά!, κάνει σαστισμένος. Πῶς τοῦ ἦρθε τοῦ Ζορρού καὶ δὲν εἶν' ἐδῶ; Αὐτὸς συνήθως ἐκεῖ πέρα κάθεται.

— Ναί, ἀλλὰ τώρα θὰ λείπη!...

— Καὶ πῶς παρατάει ἔτσι τὸ ὄχημα μὲς στὴ μέση τοῦ ξέφωτου. Θέλει νὰ τοῦ τὸ ση-

Κόβει μὲ μιὰ μαχαιριὰ τὰ σχοινιά...

Τοῦ καρφώνει τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά!...

κώση ὁ... γερανὸς τῆς Τροχαίας;

Ἡ Νάγια ὡστόσο ἀνησυχεῖ.

Τὰ τόμαχοουκς καὶ τ' ἀκόντια καὶ μεγάλες πέτρες σπᾶνε πάνω στὸ κρύσταλλο τοῦ κουβουκλίου τοῦ Μαύρου Πουλιού, μὲ τέτοιον διαβολεμένο θάρυβο, πού ὅσο καὶ νὰ ξέρης ὅτι τὸ κρύσταλλο αὐτὸ εἶναι ἄθραυστο, φοβᾶσαι πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ διαλυθῆ μὲ μιᾶς ὀλόκληρο.

Ἡ κοπέλλα ψάχνει γιὰ νὰ δῆ πὼς μπορεῖ νὰ τὸ βάλῃ μπρὸς νὰ ξεκινήσουν ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνει σχεδὸν τί-

ποτα ἀπὸ τὴ θάλασσα αὐτὴ τῶν κουμπιῶν πού ὑπάρχει μπροστά της.

Ἡ ἴδια εἶναι περίφημη πιλοτίνα αὐτογύρου συνηθισμένου, ὅπως ἐκείνου τῆς ἀστynomίας, πού κινεῖται μὲ βενζίνη.

Ἐτοῦτο τὸ ὑπέροχο ἠλεκτροκίνητο μηχανήμα, ὀδηγεῖται μὲ ἐνελῶς διαφορετικὰ συστήματα, πού ἢ κοπέλλα οὔτε νὰ φαντασθῆ δὲν μπορεῖ.

Δὲν ὑπάρχουν μοχλοὶ πηδαλίων καὶ «στικ» καὶ ἄλλα τέτοια πράγματα, παρὰ ἓνα τιμονάκι μονάχα σὰν τοῦ αὐτοκινήτου καὶ μιὰ θάλασσα

ἀπὸ κουμπιὰ πού μ' αὐτὰ γίνονται ὅλοι οἱ χειρισμοὶ τῆς ὀδηγήσεως.

Βλέπει λοιπὸν πὼς μόνη της εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ξεκινήσῃ τὸ ἐκπληκτικὸ αὐτὸ ἐλικόπτερο.

Φωνάζει τοῦ Πάντσο:

—“Ἄσε τὶς φλυαρίες καὶ ἀπογείωσέ το νὰ γλυτώσουμε! “Ἄν πέσουμε στὰ χέρια τους αὐτῆ τῆ φορά, θὰ μᾶς κάνουνε κομματάκια!

—Τί ἔκανε λέει; κάνει ὁ Πάντσο Γίγαντας μὲ γουρλωμένα μάτια. Νὰ τὸ ἀπογειώσω;

—Ναί!.. Τί σοῦ φαίνεται περίεργο; Ξέρω καλὰ πὼς μπορείς καὶ νὰ τὸ ἀπογειώσης καὶ νὰ τὸ ὀδηγήσης! Σ' ἔχω δὴ καὶ ἄλλοτε!

—Καλά! Φέξε μου καὶ γλύστρησα! Πὼς ξέρω νὰ τὸ ὀδηγήσω, ξέρω! Τί σοῖ ἀρχιμηχανικὸς θὰ ἤμουνα ἅμα δὲν ἤξερα;

—Λοιπὸν;

—Λοιπὸν... Νά, κάνει ὁ Πάντσο Γίγαντας μαισημένα. Μὲ πειράζει.. μὲ πειράζει τὸ ὕψος. Παθαίνω ναυτία!

—Εἶσαι στὰ καλά σου, καλέ; ξεφωνίζει ἡ Νάγια μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα πάλι. Τῆ ναυτία θὰ σκέπτεσαι τῆ στιγμή πού θέλουν νὰ μᾶς πιάσουν καὶ νὰ μᾶς κάνουν κιμᾶ;

“Ὁ Πάντσο ὅμως διστάζει.

Δὲν τολμᾶει νὰ ζυγώσῃ στῆ μηχανή.

—Κι' ἂν τοῦ Ζορροῦ τοῦ ἔχει πάθει καμμιά βλάβη; τσιρίζει. Πού ξέρω ἐγὼ τί συντή-

ρησι τοῦ ἔχει κάνει; Ξέρεις...

“Ὁ Ζορρὸς εἶναι καλὸς — καλὸς σὲ ὅλα ἀλλὰ ἀπὸ πιλότος ἔχει μεσάνυχτα! “Ἰδρώνω καὶ παθαίνω κάθε φορά ὥσπου νὰ τὸ διορθώσω τὸ ἔρημο, ὅπως τὸ καταντάει.

—Βρὲ κόανε γρήγορα! Θὰ μᾶς λιανίσουν!

—Κι' ἂν πέσουμε ἀπὸ ψηλὰ καὶ σκάσουμε κάτω σὰν καρπούζια; Τὶ ψυχὴ θὰ παραδώσουμε στὸν Θεό;

“Ἡ Νάγια ξαφνικὰ γουρλώνει τὰ μάτια της περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Μόλις αὐτῆ τῆ στιγμή βλέπει ὅτι ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Πάντσο Γίγαντας, τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ τὸν φόβο του καὶ τὸ πρόσωπό του ἔχει γίνεи κάπασπρο!

Κινδυνεύει νὰ λιποθυμίση!

“Ἡ κοπέλλα πᾶει νὰ τρελλαθῆ.

Τί μπορεί νὰ συμβαίνει;

Δὲν εἶναι 5 λεπτὰ τῆς ὥρας πού ὁ νάνος τᾶβαλε μ' ἓνα λόχο γεροδεμένους ἰνδιάνους καὶ ἀφοῦ σκότωσε καὶ ἕναν, τὴν ἐλευθέρωσε μεσ' ἀπ' τὰ χέρια τους καὶ τῆς ἔσωσε τῆ ζωή!

Πὼς εἶναι δυνατὸν τώρα νὰ φοβᾶται ν' ἀπογειωθῆ μὲ τὸ θαυμάσιο ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό;

“Ὅσο ὅμως κι' ἂν ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο δὲν τὰ καταλαβαίνει ὅλ' αὐτά, εἶναι πρᾶγμα ἀπλούστατο:

“Ὁ Πάντσο Γίγαντας ἔφαγε τὸ «φρούτο τῆς γενναιότητος», τὸ χώνεψε, πᾶει καλά!

Ἀπὸ τῆ στιγμὴ ὅμως ποὺ τὸ χώνεψε ἐντελῶς, πέρασε καὶ ἡ ἐπίδρασίς του στὸν ὄργανισμό του!

Ὁ φουκαρὰς ὁ Πάντσο, ξανάγινε μέσα σὲ μιὰ στιγμή ὁ παλιὸς καλὸς Πάντσο, ὁ φοβητσιάρης ἀλλὰ μὲ τὴν πλάκα του!

Κι' ἔτσι τώρα εἶναι ἕτοιμος νὰ λιποθυμίσει καί.. μύγα νὰ κάτση πάνω στὴ μύτη του!

Θέλει νὰ βάλῃ μπρὸς καὶ ν' ἀπογειωθοῦν ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον.

Τὰ χέρια του δὲν τὸν ὑπακοῦνε!

Τρέμουν σὰν παλαβά!...

Τὸ ἄστρο
τῶν Διδύμων

Ο ΕΛ ΡΕ'Υ' ἔχει σταθῆ σὰν κεραυνόπληκτος πάνω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Ἐνα βέλος εἶναι καρφωμένο στὸ στήθος αὐτοῦ τοῦ τελευταίου, ποὺ εἶναι ξαπλωμένος στὴ γῆ, κοντὰ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης Ἄχουα Λὰ Σάφα.

Τὸ πρόσωπό του εἶναι κάτασπρο....

Τὸ ἴδιο χρῶμα ἔχει καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἐλ Ρέϋ.

Καθὼς ψιθύρισε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ μεγάλου δασκάλου του, τοῦ Ἀτὰκ Ὁάνα, ἀπέδειξε πὼς ἔχει καταλάβει τὴν τρομερὴ ἀλήθεια ποὺ ὁ σοφὸς ἱερέας τὸν εἶχε συμβουλεύσει νὰ μάθῃ...

Κυττάζει τὸ πρόσωπο τοῦ Ζορρό καὶ βλέπει τὴν τρομακτικὴ ὁμοιότητα ποὺ ἔχουν τὰ χαρακτηριστικά του μὲ τὰ δικά του!

Τὴ βλέπει γιὰ πρώτη φορά, γιατί ὅταν ὑπάρχουν πράγματα ποὺ δὲν μπορούμε νὰ τὰ βάλουμε μὲ τὸ νοῦ μας, ἀκόμα καὶ ὅταν τὰ βλέπουμε μὲ τὰ ἴδια μας τὰ μάτια εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ παρατηρήσουμε!

Ἔστερα τὸ βλέμμα του σιγὰ - σιγὰ κατεβαίνει στὸν λαιμὸ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ γιγάντιο στήθος τοῦ Ζορρό.

Βλέπει τὸ μενταγιὸν ποὺ κρέμεται ἀπ' τὸν λαιμό του καὶ ἀναπαύεται πάνω στὸ στέρνο του, δίπλα ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ ἔχει καρφωθῆ τὸ βέλος.

Πρῶτη φορὰ ἐπίσης παρατηρεῖ αὐτὸ τὸ μενταγιὸν, ποὺ ἓνα ὁμοίό του μὲ μιὰ φωτογραφία κλεισμένη μέσα, κρέμεται καὶ ἀπὸ τὸν δικό του τὸν λαιμὸ συνεχῶς ἀπὸ τότε ποὺ θυμᾶται τὸν κόσμο!...

Μὲ χέρι ποὺ τρέμει φανερά, πλησιάζει καὶ παίρνει στὰ δάχτυλά του τὸ μενταγιὸν τοῦ μασκοφόρου Ἐκδικητῆ ποὺ φαίνεται νεκρός...

Πατάει ἓνα κουμπάκι καὶ τὸ μενταγιὸν ἀνοίγει.

Μιὰ μικρὴ ἄθελῃ κραιογῆ ἐκπλήξεως φεύγει ἀπὸ τὰ σφιγμένα του χεῖλια, μ' ὄλο ποὺ τὸ περίμενε πὼς ἡ φωτογραφία ἠπὸ θάβρισκε ἐκεῖ μέσα θάταν ἡ ἴδια μὲ τὴ δική του.

Κυττάζει μὲ φρίκη ἐκεῖνο

τὸ ἀκίνητο σῶμα καὶ φέρνει ἄθελα τὸ χέρι στὰ μάτια, σὰν νὰ τὸν τρομάζει καὶ μόνο πού τὸ βλέπει.

Σὰν νὰ πιστεύη πὼς εἶναι μόνο ἓνα ὄραμα καὶ θέλει νὰ τὸ διώξη ἀπὸ ἐμπρὸς του..

Ὅμως δὲν εἶναι ὄραμα, γιατί ὅταν βγάζει πάλι τὸ χέρι του ἀπὸ τὰ μάτια, ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται ἐκεῖ πέρα, πεσμένος σπῆ γῆ, ἀκίνητος, μὲ τὸ βέλος καρφωμένο στὸ φαρδύ του στήθος καὶ τὸ πρόσωπό του τόσο ἄσπρο πού προκαλεῖ τρόμο...

Ξαφνικὰ ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας βγάζει μιὰ δεύτε-

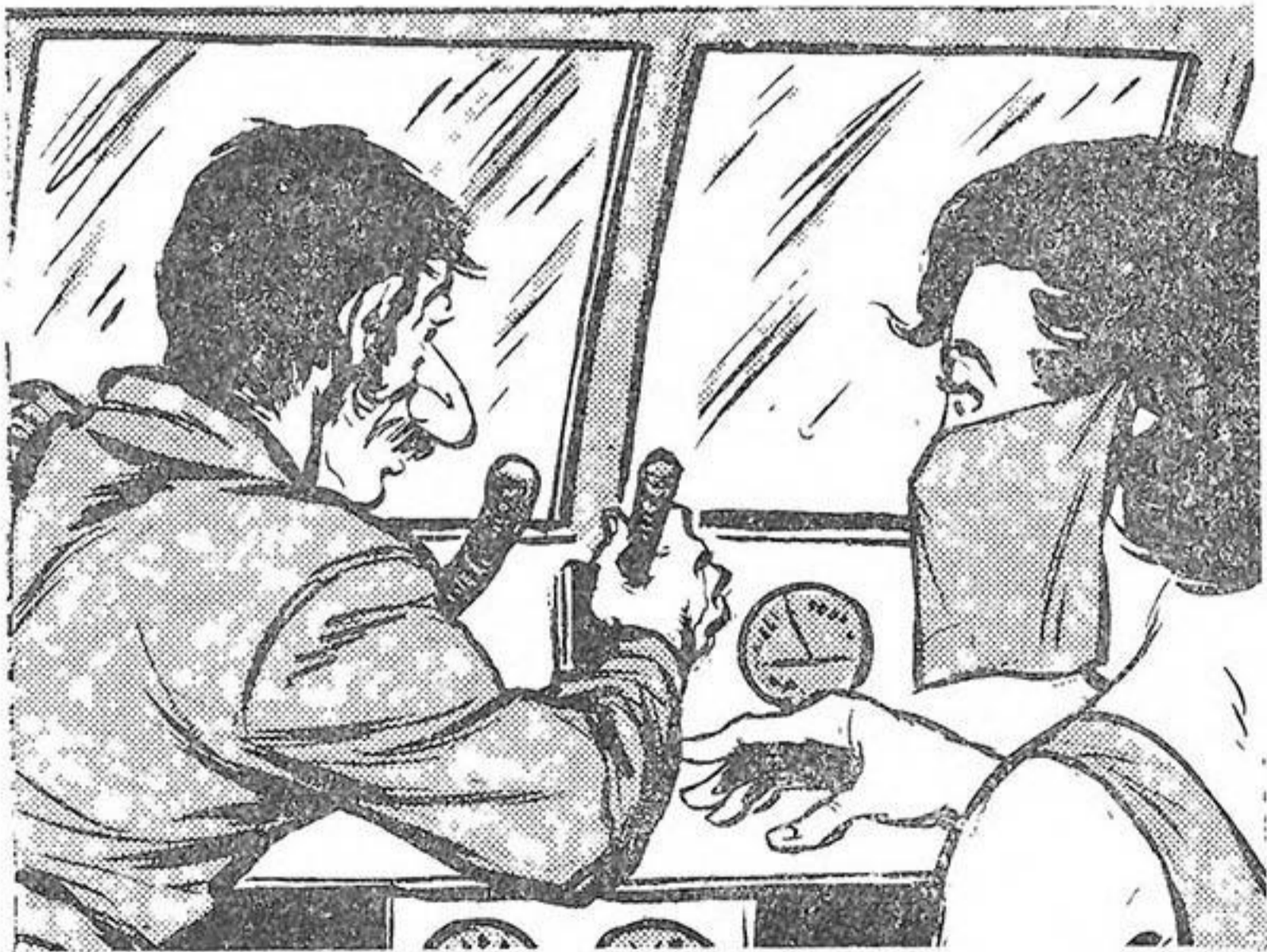
ρη κραυγὴ φρίκης.

Γιὰ πρώτη φορὰ τοῦ περνάει ἀπὸ τὴ σκέψη ἢ ἰδέα πὼς ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει μπροστά του καὶ πού σύμφωνα μὲ ὅλα τὰ σημάδια δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ὁ δίδυμος ἀδερφός του, εἶναι νεκρός!

—ὦ!... ὦχι!, ψελλίζει χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια αὐτό!..

Μὲ μιὰ κίνησι σὰν ἄξαφνα νὰ παρέλυσαν τὰ γόνατά του πέφτει μπροστὰ στὸ ἀκίνητο σῶμα...

Τὸ χέρι του πιάνει ἀπὸ τὸν καρπὸ τὸ χέρι τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, ἐνῶ ἡ καρδιά του κοντεύει νὰ σπάσῃ μέσα

Τὰ χέρια του δὲν τὸν ὑπακοῦνε!

Μια άβελη κραυγή έκπληξεως τού ξεφεύγει...

στο στήθος του.

Μέσα σε μια στιγμή γίνεται ακόμα πιο πελιδνός απ' ότι ήταν ως τώρα.

Ο σφυγμός του μασκοφόρου Έκδικητή δεν ακούγεται καθόλου.

Σκύβει ακόμα περισσότερο, λαχανιασμένος ο Έλ Ρέϋ και ακουμπάει το αυτί του πάνω στο πληγωμένο στήθος.

Για δευτερόλεπτα δεν μπορεί να καταλάβει αν δεν έχει σταματήσει και η δική του καρδιά ακόμα!

Και τότε ακούει κάτι σαν ανεπαίσθητο, υπόκωφο μουρμούρισμα...

“Όχι...”

“Ο Ζορρό της Ζούγκλας δεν είναι ακόμα νεκρός!”

“Η γενναία καρδιά του δεν έχει σταματήσει ολότελα...”

Βρίσκεται όμως σε φοβερή κατάσταση.

Είναι τόσο ασθενικός ο κάθε χτύπος της, που καθώς τον ακούς λες πως ασφαλώς πρόκειται να νάναι ο τελευταίος και δεν θα ακούσης άλλον πιά....

“Ο Έλ Ρέϋ με μάτια που αστράφτουν πετιέται ὄρθιος.

Μέσα σε μια στιγμή έχει βρή ὄλη τὴν ἐνεργητικότητά του.

Είναι από τη στιγμή που καταλαβαίνει πως ἡ ζωὴ αὐ-

του του ανθρώπου που κατά πάσα πιθανότητα είναι δίδυμος αδερφός του, κρέμεται από τα δικά του τα χέρια!

Στέκεται για ένα — δυο δευτερόλεπτα και κυττάζει ολόγυρα, λαφιασμένος, ανήσυχος.

Θέλει να βεβαιωθεί πως ο Ζορρό δεν θα κινδυνεύσει ξίστω από κανένα άγριο αν τον αφήσει για λίγο ολομόναχο σ' εκείνο το μέρος...

Όσο καταλαβαίνει πως δεν είναι ώρα για δισταγμούς...

Για να τον πάρη στα χέρια και να τον μεταφέρει όπουδήποτε, δεν είναι δυνατόν...

Μόλις τον πάρει δέκα βήματα στην κατάσπαση που είναι, από το τράνταγμα και μόνο θα ξεψυχήσει...

Πρέπει να του βγάλει το βέλος από το στήθος αλλά κι' αυτό για να το κάνει, πρέπει να έχει κάποιο θαυματουργό βότανο που φυτώνει μέσα στη ζούγκλα σ' ένα μέρος που το ξέρει μόνο αυτός και που βρίσκεται αρκετά μακριά από το σημείο που είναι τώρα...

Οι ώρες του Ζορρό είναι μετοπιμένες.

Ο Έλ Ρέϋ το βλέπει ολόκληρα στο χρώμα του προσώπου του.

Το βλέπει στην ακινησία του — ή ανισπνοή του είναι τόσο σιγανή, ώστε είναι αδύνατον, όσο κι' αν προσέξω να δής το στήθος του ν' ανε-

βοκατεβαίνει, ήστω κι' ελάχιστα...

Κι' αν είναι να τον άποτελειώσει κανένα άγριο, δεν μπορεί εκείνος να κάνει τίποτα για να τον προφυλάξει.

Πρέπει να τρέξει για το θαυματουργό βότανο κι' ο Θεός βοηθός...

Μια και δυο ξεκινάει...

Και ο άρχων του πράσινου βασιλείου, ξεκινάει φυσικά με τον τρόπο τον δικό του.

Πιάνεται από το κρεμασμένο φυτικό σχοινί κάτω από ένα δέντρο και σκαρφάλώνει με καταπληκτική ταχύτητα...

Υστερα αρχίζει να ταξειδεύει από δέντρο σε δέντρο γοργός σαν άστραπή...

Για έναν άλλον άσφαλώς ή απόστασις από τη λίμνη Άχουα Λά Σάφα, ως το μέρος που φύεται το θαυματουργό για τις πληγές βότανο, θα ήταν τρομερά μεγάλη και θα άπαιτούσε ώρες πορείας μέσα στην πυκνή ζούγκλα.

Για τον Έλ Ρέϋ όμως, τον νιγαντάσμο βασιλιά της, δεν νοεοίζονται παραπάνω από δέκα λεπτά για να φτάσει.

Με χέρια που τρέμουν από άνυπομονησία, κόβει τις πιο τρυφερές κορφές από το βότανο αυτό που γεμίζει μια ολόκληρη έκταση με το παράξενα πράσινο χρώμα του και με το έξωτικό άρωμά του και το περνάει στη ζώνη του.

Ο Έλ Ρέϋ δεν έχει καμμία άμφιβολία για τα άποτελέσματα που φέρνει στις πληγές αυτό το βότανο...

‘Ο ἴδιος θὰ εἶχε πεθάνει.. πολλές φορές ὡς τώρα ἂν δὲν τὸ εἶχε ἀνακαλύψει...

Πάντοτε μ’ αὐτὸ ἔχει θεραπεύσει τὶς πληγές του ὕστερα ἀπὸ τὴν συχνὴ πάλη του μὲ τὰ τρομερὰ θηρία τῆς παρθένας ζούγκλας ἢ ἀπὸ τὶς μάχες ποὺ ἔχει δώσει μὲ ἰνδιάνους ληστές ἢ ἀκόμα καὶ Ἀμερικανούς καὶ Εὐρωπαίους τυχοδιώκτες ποὺ ἔρχονται ν’ ἀναζητήσουν τὸν πλοῦτο μέσα στὶς ἀνεξερεύνητες ἐκτάσεις τοῦ ἀτέλειωτου δάσους τοῦ Ἀμαζονίου....

Δὲν στέκεται οὔτε μιὰ στιγμή περισσότερο σ’ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἀμέσως ἀρπάζεται ἀπὸ ἓνα φυτικὸ σχοινὶ γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ τὸ καινούργιο, ξέφρενο ταξίδι του, γιὰ τὸν γυρισμό.

Σὲ ἄλλα δέκα λεπτὰ ἔχει ἐπιστρέψει στὶς ὄχθες τῆς λίμνης ποὺ βρίσκεται βαρεῖα τραυματισμένος ὁ Ζορρό.

Καθὼς φτάνει, ἓνα φοβερὸ καρδιοχτύπι πᾶει νὰ τὸν τρελλάνη...

Ἡ ἰδέα ὅτι ὕστερ’ ἀπ’ αὐτὸ τὸ ἀπελπισμένο πρέξιμο μπορεῖ νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ δῆ τὸν... ἀδερφό του κομματιασμένο ἀπὸ κανένα κούγκαρ ἢ ἀπὸ κανένα πούμα, τοῦ φέρνει φρίκη...

Ἡ ἀγωνία του ὅμως τελειώνει μόλις φτάνει....

Ὁ Ζορρό βρίσκεται ἀκριβῶς στὴ θέσι ποὺ τὸν ἔχει ἀφήσει.

‘Ο Ἔλ Ρέϋ μ’ ἓνα τελευ-

ταῖο σφίξιμο στὴ καρδιά, πηδάει κοντὰ του κρατῶντας καὶ τὴν ἀναπνοή του καὶ ἰσχύβει τὸ αὐτί του ἄλλη μιὰ φορά πάνω στὸ χαλύβδινο στήθος τοῦ μασκοφόρου Ἐκδικητῆ.

Εἶναι μιὰ συγκλονιστικὴ στιγμή ποὺ ὁ γίγαντας τῶν παρθένων δασῶν, κάνει μὲ ξαφνικὸ τρόπο τὴ σκέψι:

«Ὅπωςδήποτε θάναί νεκρός!...»

Καὶ ἀκούει ὀλοκάθαιρα τὸν χτύπο τῆς καρδιάς τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, πολὺ δυνατώτερο ἀπ’ ὅτι πρὶν εἴκοσι λεπτά, πρὶν φύγῃ γιὰ τὸ βότανο!

‘Ο μασκοφόρος Τιμωρὸς ἔχει μιὰ ἰσιδερῆνια ἀληθινὰ κρᾶσι.

Ὅποιοσδήποτε ἄλλος στὴ θέσι του ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἔλ Ρέϋ, θὰ εἶχε ἀπὸ πολλὴ ὥρα ὑποκύψει στὸ μωραῖο μ’ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ ἰνδιάνικο βέλος μπηγμένο στὴ μέση τοῦ στήθους του.

Ἐκείνου ὅμως ὁ ὀργανισμὸς του πάλεψε σικληρὰ μὲ τὸν θάνατο καὶ στὸ τέλος ὀρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ τὸν διώχνει...

‘Ο Ἔλ Ρέϋ βγάζει μὲ γέρια ποὺ τρέμουν πάλι ἄλλὰ αὐτὴ τὴ φορά ἀπὸ τὴ χαιρὰ καὶ τὴ βιασύνη, τὰ βλαστάρια ἀπὸ τὰ βότανα ποὺ ἔχει κόψει καὶ ποὺ ἔχει περασμένα στὴ ζώνη του.

Τὰ κόβει μικρὰ - μικρὰ κομματάκια καὶ τ’ ἀκουμπάει ὅλα ἐπάνω σ’ ἓνα μεγάλο φύλλο ποὺ ἔχει πέσει ἐ-

‘Η φυλλωσιά εκείνη γίνεται στόχος στις σφαίρες τους...

κει δίπλα από κάποιο δέντρο. Σηκώνεται και κυττάζει γύρω του ανυπόμονα.

Πηδάει σ’ ένα δέντρο και με τρεις γερές έλξεις φθάνει ψηλά σ’ ένα κλαδί του.

Κόβει μιὰ μεγάλη καρύδα και ξανακατεβαίνει.

Βγάζει τὸ μαχαίρι του.

‘Ανοίγει τὴν καρύδα στα γρήγορα και με γοργές και δυνατές κινήσεις καθαρίζει τὸ μισὸ κομμάτι της ἀπὸ τὸ περιεχόμενό του.

Τρέχει μετὰ στὴ λίμνη.

Γεμίζει τὴ μισὴ καρύδα με νερὸ και πηγαίνει πάλι κοντὰ στὸν τραυματία.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φανταστὴ κανεὶς σὲ πόση λίγη ὥρα ἔχει κάνει ὅλες αὐτὲς τὶς δουλειές ὁ ‘Ελ Ρέϋ.

‘Ασφαλῶς κάτι λιγώτερο ἀπὸ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας!

Πιάνει τὸ βέλιος ἀπὸ τὴ ρίζα του και με μιὰ ἀπότομη κίνησι τὸ ἀποσπᾶει σὰν νὰ εἶναι καμμιά ἀγκίθα!

‘Ο Ζορρὸ μέσα στὸν βαρὺ ὕπνο μέσα στὸν ὁποῖο βρίσκεται, ταραζεται κάπως και κάνει μιὰ μικρὴ κίνησι και μιὰ γκριμάτσα πόνου ζωγραφίζεται γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ πρόσωπό του.

‘Ο ‘Ελ Ρέϋ δὲν τὸν προσέχει καθόλου.

Μὲ πυρετώδη βιασύνη κάνει τὴ δουλειά του.

Ρίχνει νερὸ ἐπάνω στὴν πληγὴ τοῦ στήθους τοῦ Ζορρὸ που ἀρχίζει πάλι νὰ τρέχη λίγο αἷμα και ὕστερα σκουπίζει και τὸ νερὸ και τὸ αἷμα με χλωρὰ φύλλα κά-

ποιου ειδικού φυτού.

Άμέσω μετά παίρνει τὰ μικρὰ κομματάκια τοῦ βότανου ποῦ ἔχει φέρει ἀπὸ τόσο μακριὰ καὶ τὰ στρώνει ἐπάνω στὴν πληγή καὶ τὰ πιέζει σ' αὐτὴν μὲ τόση δύναμι, ποῦ τὰ χεῖλια τοῦ τραυματία τραβιῶνται καὶ πάλι, σημάδι ὅτι ἔχει πονέσει πάρα πολὺ μέσα στὸν τραυματικὸ ὕπνο του...

Ὁ Ἔλ Ρέϋ σταματᾷ λαχανιασμένος, σὰν νὰ ἔκανε καμμιά βαριά, χειρονακτικὴ ἐργασία.

Τὸ λαχάνιασμα ὅμως δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν κούρασι παρὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Ἄν ἐπρόκειτο γιὰ ὅποιον-δήποτε ἄλλον, δὲν θὰ εἶχε οὔτε κἂν ἀνησυχία, παρὰ θὰ ἦταν εὐχαριστημένος ποῦ πρόλαβε...

Αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ βότανο δὲν τὸν ἔχει προδώσει ποτέ!

Εἶναι ἐντελῶς βέβαιος ὅτι ὁ Ζορρό θὰ γίνῃ καλὰ καὶ μάλιστα τρομερὰ γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι γίνεται κανεὶς καλὰ συνήθως, ὕστερα ἀπὸ ἓνα τέτοιο τρομερὸ τραυματισμό...

Παίρνει στὰ χεῖρια του τὸν μαισκοφόρο Ἐκδικητή, προσέχοντας νὰ μὴν τὸν κουνήσει ἀπότομα καὶ νὰ μὴν τοῦ πέσουν καὶ τὰ βότανα ἐπάνω ἀπὸ τὴν πληγή του.

Τὸν μεταφέρει μόνο λίγα μέτρα παρακάτω, σ' ἓνα μέρος ποῦ τὸ σκιάζει ἡ πυκνὴ φυλλωσιὰ ἐνὸς αἰωνόβιου δέντρου.

Τὸν ξαπλώνει ἐκεῖ καὶ τὸν ἀφίνει πάλι.

Γιὰ μιὰ φορά ἀκόμα κυττάζει ὀλόγυρά του.

Καὶ τώρα δὲν βλέπει πάλι κανέναν κίνδυνο.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ξαναφύγη καὶ νὰ ξαναφήση τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας μόνον του.

Ξέρει πῶς μὲ τὸ βότανο ποὺ τοῦβαλε πάνω στὴν πληγὴ θὰ γίνῃ ὅπωςδήποτε καλά, χρειάζεται ὅμως καὶ νὰ δυναμώσῃ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σηκωθῇ γρήγορα καὶ νὰ περπατήσῃ.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ σκέπτεται πῶς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ βρῇ κυνήγι καὶ φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ περιμένῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ βρίσκονται γιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ...

Ἀποφασίζει καὶ πάλι ν' ἀφήσῃ τὸν μασκοφόρο Τιμωρὸ στὴν τύχη του γιὰ μερικὰ λεπτά.

Ἴσως αὐτὴ τὴ φορά νὰ καταφέρῃ νὰ γυρίσῃ καὶ γρηγορώτερα ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἂν πετύχῃ κάπου ἐκεῖ κοντὰ κανένα θήραμα...

Μιὰ καὶ δυὸ λοιπόν, ἀφοῦ κατέληξε σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, χάνεται μέσα στὴ ζούγκλα...

Ὁ Περὲθ
κάνει διάνα!

Ο ΧΟΝΤΡΟ - ΠΕΡΕΘ ὅπως ξανάπαμε, ἔχει ἀποφασίσει νὰ ἀφήσῃ γιὰ σήμερα τὸ κυνήγι τοῦ Ζορρό καὶ τοῦ Ἔλ Ρέϋ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ

Ἔλ Χόκλο μόνο μὲ τὸν αἰχμάλωτό του τὸν Κουκαράτσα.

Ἡ σύλληψις αὐτοῦ τοῦ τελευταίου εἶναι μιὰ πάρα πολὺ σημαντικὴ ἐπιτυχία.

Γιὰ τὸν Κυβερνήτη μάλιστα καὶ γιὰ τὴν πολιτεία ὀλόκληρη, ἀσφαλῶς εἶναι πιὸ μεγάλη ἐπιτυχία ἢ σύλληψις αὐτοῦ τοῦ ἀπαίσιου κακούργου, παρὰ ἂν εἶχε πιάσει τὸν Ζορρό ἢ τὸν Ἔλ Ρέϋ!

Μόνο ἢ... προσωπικὴ του εὐχαρίστησις θὰ ἦταν μεγαλύτερη ἂν εἶχε πιάσει ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυό... ἢ ἔστω καὶ τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο!...

Πάντως ὁ Περὲθ μ' ὄλο ποὺ πήρε τὴν ἀπόφασι τῆς ἐπιστροφῆς, δὲν μπορεῖ καὶ νὰ τὸ δείξῃ στοὺς ἄντρες του τόσο γρήγορα.

Κάνει πῶς ψάχνει ἀκόμα γιὰ τὸν Ζορρό λίγο ἀκόμα καὶ προχωρεῖ πιὸ βαθειὰ μὲς στὴν παρθένα ζούγκλα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμά του καὶ ἀπὸ τὸν ληστή Κουκαράτσα ποὺ εἶναι δεμένος χειροπόδαρα, ἔτσι ποὺ δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ σαλέψῃ...

Ὁ χοντρο - ἀστυνόμος εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητὴς θὰ βρίσκεται πάρα πολὺ μακριὰ τους αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ γι' αὐτὸ λογαριάζει μετὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα πορεία περίπου, νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐπιστροφῆς..

Ἀκριβῶς σ' αὐτὴ τὴν ὥρα, κυττάζει τὸ ρολοῖ του καὶ σταματᾷ.

Σηκώνει τὸ χέρι του ψηλὰ καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ

νά φωνάξη...

Ἀκούγεται πραγματικὰ μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ἀλλὰ μόνο πού δὲν ἔχει βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα τὸ δικό του!

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο παραμένει ὀλάνοιχτο ἀπὸ τὴν ἔκπληξι καὶ τὴ σαστισιμίαιρα, γιατί ἡ φωνὴ ἔχει ἀκουστὴ ἀπὸ καιμιὰ πενηνταριά μέτρα πιὸ μπροστὰ καὶ εἶναι ὅλη κι' ὅλη μιὰ λέξι:

— Ὁ... ὁ Ζορρό!

Ὁ Περὲθ ἀναπηδάει σὰν νὰ τὸν κλώτσησε μουλάρι.

Τὰ μάτια του ἀστράφτουν.

Τὰ μουστάκια του ἀνεβοκατεβαίνουν νευρικὰ ἀπὸ τὴν τρομερὴ συγκίνησι πού τοῦ φέρνει ἐκεῖνο τὸ ὄνομα κάθε φορὰ πού τὸ ἀκούει...

— Ἔ!, κάνει σὰν ἀπόπληκτος. Τί ἔκανε ὁ Ζορρό; Ποιὸς μίλησε πάλι γι' αὐτὸν τὸν Ζορρό;

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἄντρες του πού στέκουν πλάϊ του, τοῦ λέει:

— Ἀπὸ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ, σενιὸρ Περὲθ!...

Πραγματικὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται δεύτερη φορὰ ἡ φωνὴ ἀπὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄντρες τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς τοῦ ἀποσπάσματος:

— Ὁ... ὁ σενιὸρ Ζορρό!... Ἐδῶ!...

Ὁ Περὲθ πάει νὰ παλαβώση.

Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψη.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα μένει ἐντελῶς ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα ἢ σὰν νὰ ἔχουν καρ-

φωθῆ τὰ πόδια του κάτω στὴ γῆ...

— Μάδρε ντέλ Ντίος!, μουρμουρίζει μὲ φωνὴ πού τρέμει. Ἀνοιξε ἡ τύχη μου σήμερα. Τὴ μιὰ ὁ Κουκαράτσα... Τώρα ὁ Ζορρό!... Ὑστερα νὰ βροῦμε καὶ τὸν Ἐλ Ρέϋ καὶ λέει μετὰ... νὰ βοοῦμε καὶ τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, γιὰ νά... συμπληρωθῆ ἡ εὐτυχία μου!

Ξαφνικὰ τὴ χαρὰ του διαδέχεται μιὰ τρομερὴ ἀνησυχία καὶ φόβος.

Ἀναπηδάει σὰν νὰ τὸν τσίμπησε μύγα πάλι.

— Καὶ τί φωνάζει «ὁ Ζορρό ἐδῶ», ὁ ἠλίθιος αὐτός; γρυλλίζει. Καὶ τί κάνει ὁ ἄτιμος ὁ Ζορρό ἐκεῖ; Κάθεται καὶ μὲ περιμένει νὰ πάω νὰ τὸν συλλάβω;

Γυρίζει στοὺς ἄντρες του μανιασμένος.

— Γρήγορα!, μουγγρίζει. Κάντε γρήγορα, παλιοβλάκες, γιατί ἂν σὰς ξεφύγη, θάχετε νὰ κάνετε μαζί μου μετὰ καὶ καλύτερα νὰ ἀνοίξη ἡ γῆ καὶ νὰ σὰς καταπιῆ!

Μὲ μιὰς ὄλοι μαζί ρίχνονται πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς.

Καὶ ὁ Περὲθ δὲν ἀργεῖ παραπάνω ἀπὸ δυὸ λεπτὰ τῆς ὄρας. νὰ βρεθῆ μπροστὰ σ' ἕνα θέαμα πού ποτέ του δὲν θὰ τὸ πεοίμενε:

Σὲ μιὰ σκιὰ κάτω ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων, βρίσκεται ξαπλωμένος ὁ θουλικὸς μασκοφόρος Ἐκδικητής.

Εἶναι ξαπλωμένος ἀνάσκε-

λα καὶ εἶναι ἀκίνητος.

Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του εἶναι κάπασπρο σὰν τοῦ πεθαμένου.

Τὸ στήθος του εἶναι ὀλόκληρο γεμάτο ξεραμένα αἷματα, ποὺ δείχνουν πὼς εἶναι ἢ βαρεῖα τραυματισμένος ἢ νεκρός!

Ὁ Περὲθ πάει νὰ τρελλαθῆ.

Ζυγώνει πιὸ κοντά.

Σκύβει ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἄσπονδο ἐχθρό του.

Παραμερίζει μὲ τὸ χέρι του λίγο τὰ βότανα ποὺ βρίσκονται πατημένα πάνω στὴν πληγὴ καὶ βλέποντας τὴν τρύπα ποὺ ἔχει κάνει τὸ βέλος ἐκεῖ ἀπὸ κάτω, νοιώθει χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μιὰ δυνατὴ ἀνατριχίλα νὰ τοῦ διαπερνᾷ ὀλόκληρο τὸ κορμί.

— Δὲν τὴν γλυτώνει!, ψελλίζει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Ἄν δὲν τᾶχει τινάξει κιόλας, θὰ τὰ τινάξῃ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας!... Ποιὸς τοῦ ἔχει βάλει αὐτὰ τὰ παλιόχορτα πάνω στὴν πληγὴ του; Ποιανοῦ τοῦ εἶπανε πὼς οἱ πληγὲς ἀπὸ τὰ βέλη θεραπεύονται μέ... μαϊντανό;

— Ὁ Ἔλ Ρέϋ!...

Αὐτὴ ἢ κραυγὴ ἀκούγεται τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ κάποιον ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Περὲθ ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμή στέκει πλάϊ του ἀκριβῶς.

Ὁ Περὲθ ἀνατινάζεται.

Γυρίζει καὶ βλέπει πραγματικὰ τὸν γιγαντόσωμο βασιλιά τῆς ζούγκλας μέσα στὴ φυλλωσιὰ ἐνὸς ἀντικρυ-

νοῦ δέντρου, νὰ τοὺς κυττάζῃ μ' ἓνα τρομερὸ βλέμμα.

Ὁ ζόντρο - ἀστυνόμος εἶναι ὡστόσο τρομερὰ γρήγορος στὴ σκέψι καὶ στὴ δράσι.

— Καλὰ τὸ εἶπα!, μουρμουρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του μὲ ἓνα σατανικὸ χαμόγελο καὶ μιὰ λάμψι στὸ βλέμμα. Σήμερα εἶναι ἢ μέρα ποὺ θὰ καθαριστῆ ἢ ζούγκλα ὀλόκληρη!... Πρῶτα ὁ Κουκαράτσα, ὕστερα ὁ Ζορρό καὶ τώρα αὐτὸς ὁ ἄτιμος ὁ Ἔλ Ρέϋ!... Ἐπάνω του, τεμπέληδες! Ρίξτε του! Σκοτώστε τον ἂν δὲν μπορῆτε νὰ τὸν πιάσετε ζωντανό! Μὴ σᾶς ξεφύγῃ μονάχα, γιατί μετὰ θᾶχετε νὰ κάνετε μαζί μου!

Μὲ τὰ τελευταῖα του λόγια, πέφτουν μαζεμένοι καμμιὰ δεκαριὰ πυροβολισμοί.

Ἡ φυλλωσιὰ τοῦ δέντρου μέσα στὴν ὁποία θρίσκειται ὁ Ἔλ Ρέϋ, γίνεται στόχος ὄλων τῶν ὄπλων τῶν ἀστυφυλάκων.

Ὁ γιγαντόσωμο βασιλιάς τῆς ζούγκλας ὡστόσο, δὲν εἶναι πιὰ ἐκεῖ!

Καμεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν διακρίνῃ ποῦ εἶναι καὶ τί ἔχει γίνε!...

Οἱ ἀστυφύλακες, τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ ἄγριου ἀφεντικοῦ τους, ὁμοῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δέντρου ἐκείνου μὲ τὰ τουφέκια στὰ γέρια.

— Σκοτώστε τον!, οὐρλιάζει κι' ὁ Περὲθ ἄλλη μιὰ φορὰ. Μὴ σᾶς ξεφύγῃ, παλιοτεμπέληδες!

Καὶ τρέχει κι' ὁ ἴδιος μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ρίχνοντας μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας καὶ βεβαιωμένος ὅτι γιὰ πέντε λεπτὰ τουλάχιστον, δὲν ὑπάρχει καμμιά περίπτωση νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ πέρα ἓνας ἄνθρωπος τόσο βαριά τραυματισμένος, ποὺ μοιάζει περισσότερο γιὰ πεθαμένος παρὰ γιὰ ζωντανός!

Ἄλλοι ἀπανωτοὶ πυροβολισμοὶ γεμίζουν τὸν ἀέρα τῆς ζούγκλας ἐκείνη τῆ στιγμῆ.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ἔχει ἐμφανισθῆ σ' ἓνα δέντρο πολὺ μακρύτερα.

Οἱ σφαῖρες βουίζουν σὰν ἀγριομέλισσες δίπλα στ' αὐτιά του ἀλλὰ καμμιά δὲν τὸν ...δαγκώνει μὲ τὸ κεντρί της.

Οἱ ἀστυφύλακες τοῦ Περὲθ δὲν φημίζονται καὶ τόσο πολὺ γιὰ τὴν... σκοπευτικὴ τους δεινότητα, ξέχωρα ἀπὸ τὸ ὅτι πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι καὶ ἓνας στόχος ποὺ τρέχει μὲ τέτοια ταχύτητα καὶ σ' ἓνα μέρος μὲ κακὴ ὁρατότητα σὰν τὴν ζούγκλα, εἶναι πάντοτε τρομερὰ δύσκολος!...

Ὅπωςδήποτε, μὲ πρῶτον καὶ καλύτερον τὸν Περὲθ, συνεχίζεται ἡ δίωξις ἐκείνου τοῦ τρομεροῦ ἀγριανθρώπου.

Οἱ πυροβολισμοὶ πέφτουν χωρὶς καμμιά τσιγκουνιὰ κάθε φορά ποὺ ἐμφανίζεται ἓνα κομματάκι ἀπὸ τὸ κορμί του ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς παρθένας ζούγκλας.

Ἀλλὰ ὁ Ἔλ Ρέϋ ὄχι μόνο

δὲν χτυπιέται ἀπὸ καμμιά ἀπ' αὐτὲς τὶς σφαῖρες ἀλλὰ καὶ μέσα σ' ἐλάχιστα δευτερόλεπτα ἔχει ἀπομακρυνθῆ τόσο πολὺ, ποὺ οἱ ἀστυφύλακες τὸν χάνουν ἐντελῶς ἀπὸ τὰ μάτια τους...

Καὶ ὁ λόγος ποὺ ὁ Ἔλ Ρέϋ τρέχει τόσο γρήγορα εἶναι ἀπλός, ὅπως ἀπλός εἶναι καὶ ὁ λόγος ποὺ ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας στάθηκε νὰ τὸν δοῦν οἱ ἄνδρες τοῦ χοντρο - Περὲθ.

Ἦθελε νὰ τοὺς τραβήξῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ ἀναίσθητος Ζορρό...

Καὶ αὐτὸ ἀσφαλῶς τὸ κατάφερε ἀφοῦ ὁ Περὲθ κι' οἱ ἀστυφύλακές του τὸν ἀκολούθησαν.

Τώρα κάνει μιὰ ἐκπληκτικὰ γρήγορα στροφὴ μέσα στὴ ζούγκλα πηδώντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.

Πηγαίνει πάλι ἀπὸ ἄλλον δρόμο πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔχει ἀφήσει τὸν μασκοφορεμένο Ἐκδικητῆ.

Θὰ φτάσῃ ἀσφαλῶς ἐκεῖ, πρὶν ἀπὸ τὸν Περὲθ καὶ τοὺς ἄντρες του.

Πραγματικὰ ἔτσι καὶ γίνεται.

Ἐνῶ ὁ χοντρο - ἀστυνόμος μαζί μὲ τοὺς ἐλαφρῶς «μπουνταλάδες» ἀστυφύλακές του, ψάχνουν μὲς στὸ παρθένο δάσος γιὰ νὰ βροῦν τὸν γίγαντα Ἔλ Ρέϋ, ἐκεῖνος ἔχει ξαναγυρίσει, πηδώντας σὰν τὸν ἄνεμο ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο στὶς ὄχθες τῆς λίμνης Ἄχουα Λὰ Σάφα, ποὺ βρίσκε-

ται ἢ μᾶλλον ποὺ πρέπει νὰ βρῖσκεται ὁ Ζορρό...

Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς δὲν βρῖσκεται πιά ἐκεῖ!

Δὲν εἶναι στὸ μέρος ποὺ τὸν ἄφησε ὁ "Ελ Ρέϋ, τόσο πληγωμένον ποὺ βρισκόταν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου!

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας μένει κοκκαλωμένος.

Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τίποτα.

Πάει νὰ τρελλαθῇ.

Κυττάζει ὀλόγυρα καὶ ξανακυττάζει ἀλλὰ τίποτα.

Κυττάζει καὶ σὲ ἄλλα σημεία ἀπ' αὐτὰ ποὺ θυμάται πὼς ἄφησε τὸν Ζορρό, κἀνοντας τὴ σκέψι πὼς μέσα στὴν ἀνησυχία του μπορεῖ νὰ ἔχῃ κάνει καὶ λάθος.

Πάλι τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ δῇ.

Ἀπελπισμένος παύει νὰ ψάχνῃ γιὰ τὸν Ζορρό καὶ κυττάζει πάλι ὀλόγυρα ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ τὸν ἄφησε γιὰ ἵχνη...

Οὔτε ἐτούτῃ τῇ φορᾶ φαίνεται τυχερός.

Δὲν ὑπάρχει τὸ παραμικρὸ ἵχνος ποὺ νὰ δείχνῃ τὴν παρουσία ἀνθρώπου σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο!

Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα πᾶτημα, ἔστω ἀκόμα καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ Ζορρό, ποὺ νὰ δείχνῃ ὅτι ζωντάνεψε ἀξαφνα καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ ἀκούγοντας τοὺς πυροβολισμούς.

"Ὅλα δείχνουν πὼς ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας πρέπει νὰ... ἐξαερώθηκε σὰν φάντασμα καὶ νὰ χάθηκε!

Καὶ σὰν νὰ μὴν φτάνουν ὅλ' αὐτὰ, πέφτουν πάλι δυὸ - τρεῖς πυροβολισμοὶ καὶ οἱ σφαῖρες σφυρίζουν ἐπικίνδυνα κοντὰ στὸν "Ελ Ρέϋ.

Ὁ Περὲθ κι' οἱ ἀνθρωποὶ του ξαναγυρίζουν.

Βροχὴ πέφτουν οἱ σφαῖρες ὀλόγυρά του.

Δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ οὔτε στιγμὴ παραπάνω σ' αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ κάθε δευτερόλεπτο κινδυνεύει νὰ βρῇ τὸν θάνατο.

Μιὰ καὶ δυὸ πηδάει πάλι σ' ἓνα φυτικὸ σχοινὶ καὶ ἀρχίζει κι' ἐτούτῃ τῇ φορᾶ τὸν τρελλὸ δρόμο του μέσα στὴ ζούγκλα.

Τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Ζορρό, εἶναι ἓνα πύρινον ἐρωτηματικὸ μὲς στὸ μυαλό του.

Φεύγει κι' ἀκούει πίσω του τὶς τρομερὲς βρῖσιές τοῦ χοντρο - Περὲθ, ποὺ ἔχει φτάσει ὅπως φαίνεται στὸ σημεῖο ποὺ ἔφησε τὸν Ζορρό καὶ δὲν τὸν βρῖσκει κι' ἐκεῖνος, πιστεύοντας πὼς ὁ "Ελ Ρέϋ κατὰφερε καὶ τὸν ξεγέλασε καὶ τοῦ τὸν πῆρε...

Ἐλευθερωτές...

ΞΑΝΑΠΑΜΕ στὸν ἄμοιρο τὸν Πάντσο Γίγαντα ποὺ βρέθηκε νὰ χάσῃ τὴν ἐνέργειά του ἐπάνω του τὸ φρούτο τῆς γενναιότητος, ἀκριβῶς πάνω στὴν κρισιμώτερη στιγμὴ, ἐνῶ δηλαδὴ κι' αὐτὸς καὶ ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο βρῖσκονται φυλακισμένοι

μέσα στο υπέροχο Μαύρο Πουλί και από γύρω τους ένα σωρό φοβεροί Ινδιάνοι, κάνουν ότι μπορούν για να σπάσουν το άθραυστο κρύσταλλο του κουβουκλίου του και να τους πιάσουν να τους κομματιάσουνε!...

Όπως θα θυμάται ο αναγνώστης, ο φουκαράς ο Πάντσο προσπαθεί να βάλει μπρός το έλικόπτερο αλλά τρέμουν τόσο πολύ τα χέρια του από την τρομάρα, που δεν τα καταφέρνει!

Η Νάγια βλέπει με φρίκη πέντε Ινδιάνους που κρατούν στα χέρια τους μια πελώρια πέτρα και έρχονται σιγά - σιγά, με τον σκοπό ασφαλώς να χτυπήσουν μ' αυτήν το διαφανές κουβούκλιο του Μαύρου Πουλιού.

Καταλαβαίνει ότι το κρύσταλλο δεν θα μπορέσει ν' αντέξει και σ' αυτό το χτύπημα, γιατί δεν θα άντεχε ακόμα κι' αν ήταν το πιο ανθεκτικό άτσάλι σ' αυτό το πάχος.

— Πάντσο!, φωνάζει του νάνου με την ψυχή στο στόμα. Αφού δεν μπορείς έσύ να το άπογειώσεις, λέγε μου έμένα ποια και ποια κουμπια να πατάω για να ξεκινήσωμε!... Γρήγορα!

— Πάτα κείνο κεί πέ... κεί πέ... κεί πέρα!, ψελλίζει ο δύστυχος τραυλίζοντας.

Συγχρόνως τής δείχνει και με το δάχτυλο ποιά λέει.

Η Νάγια χωρίς κανέναν διασταγμό το πατάει άμέσως.

Ένα σιγανό σφύριγμα ακούγεται.

Μονομιás ένα σύννεφο τριγυρίζει το Μαύρο Πουλί!

Ένα λευκό σύννεφο που μεγαλώνει - μεγαλώνει σαν γίγαντας και μέσα σε δευτερόλεπτα σκεπάζει τα πάντα και δεν μπορούν πια να δούν τίποτ' άπολύτως όλόγυρά τους, εκτός από τους λευκούς του άτμούς!

Η Νάγια με το Βέλο έχει γουρλώσει τα μάτια.

Πάει να τρελλαθή.

— Τί... τί είν' αυτό πάλι; ψελλίζει κυττάζοντας τον Πάντσο Γίγαντα σαν κεραυνόπληκτη.

— Ντί ντί τί!, τής άποκρίνεται εκείνος τόσο κίτρινος που λές πως τώρα θάρθη κάτω τέξα.

Και στο μεταξύ ακούγονται και τα λυσσασμένα ξεφωνητά των Ινδιάνων που τρελλοί από την τρομάρα τους και μισοπνιγμένοι από το πυκνό σύννεφο του έντομοκτόνου, τρέπονται σε άτακτη φυγή μέσα στη ζούγκλα...

Η Νάγια μέσα σε μια στιγμή καταλαβαίνει και σκάει στα γέλια.

Αγκαλιάζει τον Πάντσο Γίγαντα γεμάτη συγκίνηση και τον φιλάει.

Εκείνου τότε τα ματάκια του γλαρώνουν και... λιποθυμάει, για πρώτη φορά όμως από άλλη αίτία και όχι από την τρομάρα του!

Η Νάγια τρομάζει.

Κλείνει το κουμπάκι του ντί - ντί - τί, ώστε αν ξαναπλησιάσουν οι Ινδιάνοι να

μπορέσει να τὸ ξανανοίξει, γιατί ἂν περιιμένη νὰ τελειώ-
ση καὶ μετὰ ἔρθουν πάλι, δὲν
θὰ μπορῆ νὰ τοὺς διώξει.

Ἄμέσως ὕστερα καὶ ἐνῶ
τὸ νέφος τοῦ έντομοκτόνου
δὲν βιάζεται καθόλου νὰ δια-
λυθῆ, ἡ πανώρια κοπέλλα σκύ-
βει ἀπάνω ἀπὸ τὸν Πάντσο
Γίγαντα καὶ μὲ καμμιά δεκα-
ριά χαστούκια τὸν κάνει...
περδίκι...

Ὁ Πάντσο ἀνοίγει τὰ μα-
τάκια του, τὴν κυττάζει γλα-
ρωμένος καὶ τῆς λέει καταμα-
γεμένος:

— Εἶσαι ἡ Νάγια ἢ ἡ ἀ-
δερφή της;

— Ὁχι, ἡ ἴδια!, τοῦ ἀπο-
κρίνεται χαμογελῶντας ἡ
νέα. Ἡ ἀδερφοῦλα μου δὲν
φοράει βέλο!

— Μπά! Καὶ πῶς θὰ τὴν
γνωρίσω τότε;

— Θὰ σοῦ τὴν συστήσω
ἐγώ!

— Μοῦ δίνεις τὸν λόγο
σου;

— Ναί, ἂν μοῦ πῆς τί νὰ
κάνω γιὰ νὰ σηκώσω αὐτὸ τὸ
ἐλικόπτερο ἀπὸ δῶ πέρα!

— Εὐκόλη δουλειά!, φω-
νάζει ὁ Πάντσο Γίγαντας μέ-
σα στὸν ένθουσιασμό του.
Δὲν ἔχει παρὰ νὰ πατήσης ἐ-
κεῖνο τὸ κουμπάκι.

Ἡ Νάγια τὸ πατάει καὶ
τὸ Μαῦρο Πουλὶ μένει ἀκίνη-
το.

— Τώρα θὰ πατήσης κι'
ἐκεῖνο τὸ ἄλλο κουμπάκι!
τῆς ξαναλέει ὁ Πάντσο Γί-
γαντας.

Ἡ Νάγια τὸ πατάει κι'

αὐτὸ καὶ τὸ ἐλικόπτερο δὲν
σαλεύει.

— Τώρα γύρισε κι' ἐκεῖνο
τὸν μοχλὸ πρὸς τὰ δεξιὰ μι-
σὴ στροφή!

— Τὸν γύρισα!...

— Μπράβο σου! Πίεσε
κι' ἐκεῖνα τὰ δυὸ κουμπιά!

— Τὰ πιέζω!

— Φτάνει!

Ἡ Νάγια τὸν κυττάζει σὰν
ἀπόπληκτη.

— Τί φτάνει; τὸν ρωτάει.
Πότε θὰ ὑψωθοῦμε;

Ὁ Πάντσο μ' ὅλη τὴν τρο-
μάρα του σκάει στὰ γέλια.

— Πιὸ ψηλὰ θές, καλέ;
τῆς κάνει ἀνάμεσα στὰ χαχα-
νητά του. Γιὰ κύττα καὶ λί-
γο κάτω!

Ἡ κοπέλλα κυττάζει πρα-
γματικὰ κάτω καὶ βλέποντας
τὶς κορυφές τῶν αἰωνόβιων
δέντρων νὰ λικνίζονται ἀνά-
λαφρα στὴν πνοή τοῦ ἀνέμου
ἀφίνει νὰ τῆς ξεφύγη μιὰ δυ-
νατὴ φωνὴ ἐκπλήξεως.

Ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο ποῦ
ὡς γνωστὸν εἶναι ἓνα καὶ τὸ
αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὴν κόρη
τοῦ ἀστυνόμου Περὲθ τῆ Ρο-
ζίτα, ἔχει συνηθίσει νὰ βάζ-
η μπρὸς τὸ δικό τους ἐλικό-
πτερο τὸ ὁποῖο χαλάει κυριο-
λεκτικὰ τὸν κόσμο γιὰ νὰ ἀ-
πογειωθῆ καὶ ἔτσι τώρα οὔτε
τὸ κατάλαβε ὅτι ἡ μηχανὴ
τοῦ Μαύρου Πουλιού εἶχε ἀρ-
λίσει νὰ ἐργάζεται καὶ τοὺς
εἶχε κιόλας σηκώσει ψηλὰ
στὸν οὐρανό!

Ὡστόσο ἡ νέα γυναῖκα
δὲν εἶναι ἀπὸ κείνες ποῦ φο-
βῶνται εὐκόλα καὶ ξαναβρί-

σκει σὲ μιὰ στιγμή τὴν ψυχραιμία της.

— Καὶ τώρα πῶς θὰ τὸ ὀδηγήσω; ρωτᾷ τὸν Πάντσο Γίγαντα ὁ ὁποῖος ἔχει πέσει ἀπότομα στὸ διπλανὸ μὲ τοῦ πιλότου κάθισμα καὶ ἔχει πάσει ἀνάσκελα γιὰ νὰ μὴν βλέπη κάτω, ἐπειδὴ τὸν πιάνει ναυτία!

Τελικά, ἐπάνω στὰ μαθήματα πού μετὰ ἀπὸ πολλές προσπάθειες τῆς Νάγιας μὲ τὸ Βέλο, δέχεται ὁ Πάντσο νὰ τῆς δώσει, ἢ κοπέλλα βάζει ξαφνικὰ καινούργιες φωνές:

— Ὁ Ζορρό!

Καὶ δείχνει μὲ τὸ δάχτυλό της πρὸς τὰ κάτω, ὅπου πρα

γματικὰ σκύβοντας αὐτὴ τὴ φορά κι' ὁ Πάντσο Γίγαντας, βλέπει τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητὴ, ξαπλωμένον στὴ γῆ, ἀκίνητον, κάτω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ φυλλωσιά, ἀρκετὰ μέτρα δεξιά τους.

— Ἄς κατέβουμε ἀμέσως! φωνάζει ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο ἀνήσυχη ἀπὸ τὴν ἀκίνησία τοῦ μασκοφόρου Τιμωροῦ.

— Ἄς κατέβουμε γιὰ τὸ χατήρι τοῦ Ζορροῦ!, λέει κι' ὁ Πάντσο Γίγαντας μὲ γενναιότητα πού ὅταν εἶναι στὰ καλά του, μόνο γιὰ τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας εἶναι δυνατόν νὰ δείξη.

Μέσα ἀπὸ τὸ παρθένο δάσος λίγο πιὸ πέρα, ἀκούγο-

— ...Μὲ τὶς γροθιὲς καὶ μὲ τὸ μαστίγιο, τοὺς ἔτρεψε σὲ φυγή!...

νται ντουφεκίες, σὰν νὰ δίνε-
ται ἀληθινή μάχη.

Εἶναι οἱ ἀστυφύλακες τοῦ
Περέθ πὺ ρίχνουν ἐναντίον
τοῦ Ἔλ Ρέϋ, ὁ ὁποῖος τοὺς
παρασύρει μακριὰ ἀπὸ τὸ ση-
μεῖο πὺ βρίσκεται ὁ Ζορρό
τραυματισμένος καὶ ἀναίσθη-
τος.

Τό... ἀεροπορικὸ συνεργεῖο
τῶν ἐλευθερωτῶν δουλεύει πο-
λὺ γρήγορα τότε...

Ὁ βαριὰ τραυματισμένος
γίγαντας μὲ τὴ χρυσῆ μά-
σιμα, μεταφέρεται στὸ ἐλικό-
πτερό του καί... γίνεται μεγα-
λοπρεπῆς ἢ ἀνάληψις του
στοὺς οὐρανοὺς!

Ὄταν μετὰ ἀπὸ ἓνα λε-
πτὸ θὰ φτάση στὸ ἴδιο μέ-
ρος ὁ Ἔλ Ρέϋ καὶ δὲν θὰ
τὸν βρῆ, θὰ μείνη ἀπολιθωμέ-
νος καὶ δὲν θὰ μπορῆ νὰ κα-
ταλάβῃ τί ἔχει συμβῆ, πρὶν
νὰ τὸ βάλῃ πάλι στὰ πόδια
γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ζούγ-
κλας, κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς
ἀστυφύλακες τοῦ Περέθ...

Κι' ὅταν μετὰ ἀπὸ τὸν Ἔλ
Ρέϋ θὰ φτάση καὶ ὁ χοντρο-
ἀστυνόμος στὸ ἴδιο ἐκείνο
μέρος...

Τόμπολα!

Π ΤΑΝ ὁ Περέθ φθά-
νει στὸ σημεῖο ἐκείνο πὺ εἶ-
χε ἀφήσει τὸν Ζορρό τῆς
Ζούγκλας καὶ δὲν τὸν βρίσκει
νομίζει ὅτι τοῦ τὸν ἔχει πάρει
ὁ Ἔλ Ρέϋ καὶ ξεσπάει σ' ἐ-
κείνες τὶς φοβερὲς βλαστή-
μιες πὺ εἶπαμε πῶς ἄκουσε

φεύγοντας αὐτὸς ὁ τελευταί-
ος.

Τούτη τὴ φορὰ δὲν τὰ βιά-
ζει μόνο μὲ τοὺς ἄντρες του
παρὰ καὶ μὲ τὸν ἑαυτὸ του.

— Τί ἠλίθιος πὺ εἶμαι κι'
ἐγώ!, σκούζει μὲ σπάνια εἰ-
λικρίνεια. Παράτησα αὐτὸν
τὸν ἄτιμο κι' ἔφυγα γιὰ νὰ
κυνηγῆσω τὸν ἄλλον ἄτιμο,
χωρὶς τουλάχιστον νὰ σκε-
φθῶ νὰ τοῦ βγάλω μιὰ στι-
γμὴ τῆ μάσκα νὰ ἰδῶ τὸ πρό-
σωπό του!... Καὶ τώρα... Τώ-
ρα ἄντε ξαναβρές τονε πάλι.
Θέ μου τί βλακεία! Ἄλλὰ
καὶ φυσικὸ εἶναι, μάδρε ντέλ
Ντίο! Ὄταν περὶτριγυρί-
ζομαι ἀπὸ τόσοι ἠλίθιους,
θὰ κολλήσω λιγάκι κι' ἐγώ!
Κουνηθῆτε, βλάκες! Ψάξτε
καλά! Μπορεῖ νὰ τὸν ξετρυ-
πώσετε ἀπὸ κανένα θάμνο!

Καὶ ψάχνουν μὲν πραγμα-
τικὰ οἱ ἀστυφύλακες, ὑπακού-
οντας στὶς διαταγὲς τοῦ ἐ-
ξαγριωμένου ἀφεντικοῦ τους
ἀλλὰ δὲν βρίσκουν οὔτε τὸ
παραμικρὸ ἶχνος πουθενά.

Κι' ὁ Περέθ εἶναι καθισμέ-
νος πάνω σ' ἓναν βράχο.

Κι' εἶναι βαλαντωμένος ἀ-
πὸ τὴ ζέστη καὶ τὸ τρέξιμο
πὺ δὲν εἶναι γιὰ ἀνθρώπους
μὲ τὸ δικό του πάχος.

Κι' ἔχει βγάλει τὸ μαντή-
λι του καὶ σκουπίζει τὸ κα-
ταμουσκεμένο πρόσωπό του.

— Νὰ μὴν τοῦ βγάλω τὴ
μάσκα!, γρυλλίζει συνεχῶς.
Καὶ νὰ τὸν ἔχω τόσο κοντά
μου! Ἄπὸ δῶ ἐκεῖ δὲ πέρα!
Ἔτσι νὰ πλῶνα τὸ ξερό μου,
πὺ μοῦρχεται νὰ κόψω, μὰ
τὴ Σάντα Ροζίτα, θὰ εἶχα

ΟΙ διακοπές του καλοκαιριού άρχισαν!

Όσοι θέλετε να περάσετε το καλοκαίρι σας ευχάριστα, επισκεφθήτε το βιβλιοπωλείο του «Μικρού Ήρωος», Λέκκα 22, εντός της Στοάς,

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

Θα βρήτε εκεί ΟΛΑ τα βιβλία για παιδιά και για νέους, που έχουν εκδοθῆ στην Ελλάδα από τους μεγάλους και μικρούς εκδοτικούς οίκους:

- Μυθιστορήματα.
- Έγκυκλοπαιδικά βιβλία.
- Ιστορικά ανάγνωσματα.
- Εικονογραφημένα.
- Ομαδικά παιχνίδια για τὸ βουνὸ καὶ τὴ θάλασσα.

Γιὰ κάθε ηλικία καὶ κάθε γούστο καὶ ΣΕ ΧΑΜΗΛΕΣ ΤΙΜΕΣ.

Κάθε επισκέπτης που θα αγοράζῃ βιβλία ἀξίας ἄνω τῶν 10 δραχμῶν, θα παίρνη καὶ ἓνα

ΔΩΡΟ

Γιὰ κάθε 10 δραχμῶν που θα πληρώνη για να αγοράσῃ βιβλία θα παίρνη ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ ἓνα τεύχος Μ. Ήρωος (ἢ τῶν ἄλλων ἐκδόσεών μας: Μικρὸς Ταρζάν, Γκρέκο, Ζορρό τῆς Ζούγκλας, Κὰλ κλπ.) τῆς ἀρεσκείας του! Μὴν παραλείψετε να επισκεφθῆτε τὸ βιβλιοπωλείο

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

ΛΕΚΚΑ 22, εντός τῆς στοάς

θυγάλεϊ τῆ μάσκα του καὶ θὰ ἤξερα τουλάχιστον μὲ ποιὸν ἔχω νὰ κάνω, κι' ἂν μοῦ τῶσκαγε!... Καὶ ὅμως δὲν τὸ ἀπλώσα τὸ κουλάδι μου!... Ἄχ! Θέλω σκότωμα!... Αὐτὸς ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας μούχει γίνει... καρκίνος, μὰ τὸν Σὰν Σεμπάστιαν! Βρὲ ζῶα!... Προσέξτε μὴ σὰς ξεφύγη ὁ ..Κουκαράτσας, γιατί θὰ σὰς στήσω ὅλους στὴ γραιμῆ καὶ θὰ σὰς ἐκτελέσω! Τ' ἀκούσατε;

Τρέμοντας καὶ κάτασπροι σὰν πεθαμένοι οἱ φουκαράδες οἱ ἀστυφύλακες μπροστὰ σὲ τέτοια ἀπειλή, μαζεύονται ὅλοι τους γύρω - γύρω ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο ληστή, ἔτσι πού τὸν κλείνουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές καὶ παύει νὰ τὸν βλέπη ὁ σενιὸρ Περὲθ...

Ἔτσι, ὁ χοντρο - ἀστυνόμος ἀναγκάζεται νὰ ξαναγυρίση στοὺς συλλογισμοὺς του γιὰ τὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας.

Τὰ χέρια του πού τρέμουν φανερά, στρίβουν ἓνα τσιγάρο ἐδῶ καὶ τόση ὥρα καὶ τὸ τσιγάρο εἶναι ἀκόμα... ξέστριφτο.

Μιὰ τοῦ ξεφεύγει τὸ τσιγαρόχαρτο, μιὰ τοῦ ξεγλυσπράει ὁ καπνός, μιὰ τοῦ κολλάει τὸ τσιγαρόχαρτο στὴ γλώσσα καὶ τοῦ μένει ὁ καπνός στὴ φούχτα καὶ οὕτω καθεξῆς.

Κι' ὅλο μουρμουρίζει καὶ παραιμιλάει σ' αὐτὸ τὸ διάστημα:

— Ἄν δὲν ἤμουνα τόσο βλάκας, μία Μαντόνα, τώρα

θᾶξερα ποιὸς εἶναι ὁ κανάγιας ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας! Θᾶχα δὴ τὸ πρόσωπό του γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχω πιῆ τόση χολὴ ὡς τώρα!.. Ἄν καί... Νὰ μὲ πάρη καὶ νὰ μὲ σηκώση ἂν δὲν μοῦ θύμισε κάποιον ἔτσι ὅπως τὸν εἶδα, ἔστω καὶ μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα!... Τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν του εἶναι τὸ μόνο πού δὲν εἶδα ἀφοῦ τὰ εἶχε κλειστὰ ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θᾶταν μαῦρο!... Μπά!... μπά!...

Ὁ Περὲθ ἀνατινάζεται καὶ μόνο μὲ τὴν ἰδέα πού τοῦ ἔχει περάσει.

— Δὲν εἶναι δυνατόν!, ψελλίζει. Τί βλακεία πάλι αὐτή; Ἀφοῦ τὴν ἄλλη φορὰ ἀνέβηκα τρέχοντας στὸ σπίτι του στὴν Ἀθιέντα ντέλ Σὸλ καὶ ἦταν ἐκεῖ πέρα!... Ἀφοῦ τὸ πῆρα ἀπόφασι πῶς ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο δὲν εἶναι ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, ὅπως πίστευα πάντοτε!... Κι' ὅμως!... Πού νὰ μὲ πάρη καὶ νὰ μὲ σηκώση, θυμάμαι σὰν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅτι φαινόταν ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, πού τὸ εἶχα ἐδῶ μπροστὰ του!...

Ὁ Περὲθ κάνει μιὰ κίνησι, σὰν νὰ θέλη νὰ διώξη ἓνα ὄραμα ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ψελλίζει:

— Θυμάμαι τὸ στόμα του, τὸ τετράγωνο σαγῶνι του... Τὸ τσουλούφι του!... ὦ, Μαντόνα μία! Δὲν μπορεῖ νὰ κάνω λάθος! Τὸ τσουλούφι τοῦ Δὸν Πάμπλο, ἦταν πάνω ἀπὸ τὴ χρυσὴ μάσκα τῶν ἀρχαίων Ἰνδιάνων ἱερέων!... Ναί! Καὶ πάω τὸ κεφάλι

μου στοίχημα!... Αυτό ήταν. Τὸ βλέπω ζωντανὸ μπρὸς στὰ μάτια μου ἀκόμα καὶ τώρα! Ἔνα τσουλουφάκι ἔτσι κι' ἔτσι καὶ τὰ κατσαρά του μαλλιά στὸ ἴδιο στύλ... Τί βλάκας καὶ τί ἠλίθιος καὶ τί ζῶον πὺ εἶμαι!... Θὰ μοῦ πῆς πὺς τὴν ἄλλη φορά...

Πετιέται ὄρθιος.

— Μωρὲ βράστην τὴν ἄλλη φορά!, τσιρίζει. Ἐτούτη τὴ φορά εἶμαι βέβαιος πὺς τὸ πρόσεξα πολὺ καλὰ καὶ ἐτούτη τὴ φορά ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ, ἀκόμα κι' ἂν γίνεταὶ ἀέρας καὶ τρέχει στὸ σπίτι του πρὶν ἀπομένα, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ!.. Γιατὶ ἐτούτη τὴ φορά ἔχει ἐκείνη τὴ φοβερὴ πληγὴ στὸ στήθος του ἀπὸ τὸ ἰνδιάνικο βέλος, πὺ ἀκόμα κι' ἂν βρῆ ἕνα μαγικὸ βότανο νὰ τοῦ τὸ κἀνῃ καλὰ μέσα σ' ἕνα λεπτό, πάλι θὰ μείνῃ τὸ σημάδι του καὶ θὰ τὸ ἰδῶ! Ἄσα! Δὲν μοῦ γλυτώνεις, κύριε Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας!... Μωρὲ ποιὸς εἶναι ἠλίθιος; Ἐγὼ; Ἐγὼ εἶμαι μεγαλοφυΐα!... Ἐἰ! Σεῖς! Κοπρόσκυλα! Μπρὸς γιὰ τὸ ἐλικόπτερο! Τροχάδην!

Χωρὶς δεύτερη συζήτησι οἱ ἀστυφύλακες πετιῶνται ὄρθιοι, παίρνουν στὰ χέρια τους τὸν Κουκαράτσα καὶ ξεκινᾶνε μ' ὄλη τὴ γρηγοράδα πὺ μποροῦν νὰ σηκώσουν τὰ πόδια τους.

Ὁ Περὲθ καταφέρνει καὶ πάει μπροστά, ἐπειδὴ πετάει ἀπὸ τὴ χαρὰ του καὶ τὰ ὀλοστρόγγυλα μάτια του λά-

μπουν διαβολικά.

Μισὴ ὥρα κρατᾶει ἡ πσρεῖα τους.

Ἀπὸ μακρὰ βλέπουν τὸ ἐλικόπτερο στὸ μέρος ἀκριβῶς πὺ τὸ χουν ἀφήσει.

Σὲ κάτι λιγώτερο ἀπὸ πέντε λεπτά ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτὴ, βρίσκονται ὄλοι μέσα καὶ τὸ ἐλικόπτερο βρίσκειται στὸν ἀέρα.

Κάνει τέτοιο τρομαρὸ θόρυβο πὺ ὄλα τὰ πουλιὰ τῆς ζούγκλας πετᾶνε μακρὰ πανικόβλητα.

Ὡστόσο ὁ Περὲθ θριαμβεύει.

Ὡσο περνᾶει ἡ ὥρα, ἀντὶ ν' ἀνησυχῆ καθόλου, τόσο περισσότερο σιγουρεύεται ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κἀνῃ λάθος!

Μπροστὰ στὰ μάτια του δὲν ἔχει τίποτα ἄλλο ὄλη αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀπὸ τὸ τσουλούφι τοῦ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας καὶ δὲν ἔχει καμμιά ἀμφιβολία πὺς εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιο μὲ τοῦ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο!...

— Δὲν μοῦ ξεφεύγεις! Δὲν μοῦ ξεφεύγεις πιά μὲ τίποτα!...

Τὸ ἐλικόπτερο πάει μετὰ ἀπὸ ἄλλη μισὴ ὥρα πτήσι καὶ προσγειώνεται πάνω στὴν ταράτσα τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Ἐλ Χόκλο.

Οἱ ἀστυφύλακες παίρνουν τὸν Κουκαράτσα καὶ πάνε καὶ τὸν πετᾶνε σ' ἕνα κελλί.

Ὁ Περὲθ σκαρφαλώνει στὴ ράχι ἐνὸς ἀλόγου καὶ καλπάζει μ' ὄλη του τὴ δύναμι πρὸς τὴν Ἀθιέντε ντέλ Σόλ.

φθάνει σὲ λίγο στὸ κτῆμα τοῦ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο.

Ξεπεζεύει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ἀφοῦ δένει στὰ πεταχτὰ τὸ ἄλογό του στὸ ξύλο ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ ἀπ' ἔξω, τρέχει καὶ χτυπάει μὲ γρήγορα καὶ δυνατὰ χτυπήματα.

Δὲν περνᾶνε οὔτε πέντε δευτερόλεπτα καὶ τοῦ ἀνοίγει ὁ γέρο - Φερνάντο, ὁ ἀφοσιωμένος ὡς τὸν θάνατο ὑπηρέτης τοῦ Δὸν Πάμπλο.

— Πάλι ἐσεῖς, σενιόρ, μουρμουρίζει μὲ ἀγανάκτησι, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ὠφείλεται στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἔχει χτυπήσει ὁ Περὲθ.

— Γιατί, Φερνάντο; τοῦ λέει εἰρωνικὰ ὁ ἀστυνομικός. Μὲ βλέπεις κάθε μέρα καὶ μὲ βαρέθηκες;

— Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό, σενιόρ!... Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

— Στὸ νὰ μὲ ὀδηγήσης ἀμέσως, αὐτὴ τὴ στιγμή στὸν κύριό σου, Φερνάντο!

— Ἀμέσως αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν γίνεται, σενιόρ!

— Καὶ γιατί δὲν γίνεται; σκούζει ἀκόμα θριαμβευτικὰ ὁ Περὲθ.

— Γιατί, σενιόρ, ὁ πατρὸν (ἀφεντικὸ) δὲν ἔχει ντυθῆ ἀκόμα καὶ βρίσκεται στὸ δωμάτιό του!...

Ὁ Περὲθ μασουλάει τὰ μουστάκια του.

Τὰ μάτια του πετοῦν φωτιές.

— Δὲν ἔχει ντυθῆ; μουγγρίζει. Τέτοια ὥρα, Φερνάντο; Τώρα ξύπησε;

— Μάλιστα, σενιόρ. Ἡ Νόμοι τῆς Πολιτείας, τοῦ δίνουν καθαρὰ τὸ δικαίωμα νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ξυπνᾶ ὅποια ὥρα θέλει!

— Μὰ δὲν τοῦ δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ κάνη κάτι ἄλλα πράγματα ποὺ κάνει ὁ κύριός σου, Φερνάντο!, γρυλλίζει ἄγρια ὁ Περὲθ καὶ παραμερίζοντας ἄξαφνα τὸν γέρο - ὑπηρέτη, ρίχνεται σὰν σίφουνας πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

— Σενιόρ Περὲθ!, ξεφωνίζει ἐκεῖνος ἔντρομος καὶ τρέχει πίσω του. Σενιόρ Περὲθ, τί κάνετε; Σᾶς εἶπα πῶς ὁ κύριος δὲν ἔχει ντυθῆ ἀκόμα! Περιμένετε νὰ σᾶς ἀναγγείλω!

— Δὲν περιμένω τίποτα, ἐξυπνάκια μου!, τσιρίζει ὁ ἀστυνομὸς θριαμβευτικὰ, χωρὶς νὰ πάψη νὰ τρέχη μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ ὁ ἡλικιωμένος Φερνάντο δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φτάση. Δὲν περιμένω τίποτα, γιατί προτιμῶ νὰ τὸν δῶ πρὶν ντυθῆ!...

Ὁ Φερνάντο δὲν προλαβαίνει νὰ τοῦ πῆ τίποτ' ἄλλο.

Μιὰ πόρτα ἀνοίγει μπροστά ἀπὸ τὸν ἐπερχόμενο Περὲθ, ποὺ εἶναι τοῦ δωματίου τοῦ Δὸν Πάμπλο.

Ἕνας ἄνδρας μὲ μονάχα τὸ κάτω μέρος τῆς πυτζάμας του ἐμφανίζεται στὸ ἄνοιγμα αὐτῆς τῆς πόρτας.

— Τί τρέχει; φωνάζει αὐστηρά. Τί φασαρία εἶναι αὐτή;

Ὁ Περὲθ βαστάει φρένο καὶ στέκει μέσα σὲ μιὰ στι-

γμή κεραυνοβολημένος.

‘Ο άνθρωπος που βρίσκεται μπρός του είναι ο ίδιος ο Δόν Πάμπλο Ντελόρο!

Είναι άτημέλητος, φανερό ότι μόλις έχει σηκωθή από το κρεβάτι του.

Τὰ όλόμαυρα μαλλιά του πετάνε έδώ κι’ εκεί.

Το πελώριο στήθος του είναι γυμνό και όλοκάθαρο!

Καμμιά πληγή!...

Κανένα σημάδι.

‘Ο Περέθ κάτι πάει να πη αλλά ο κόσμος όλόκληρος σκοτεινιάζει γύρω του.

Γουρλώνει τὰ μάτια και... κατακυλάει πίσω στις σκάλες!

Εύτυχώς που βρίσκεται ο Φερνάντο εκεί πέρα και τον παίρνει με πάρα πολύ κόπο στην άγκαλιά του...

‘Ο Ζοροό τιμωρεί!

Ο ΔΥΣΤΥΧΟΣ ο Περέθ δεν μπορεί ούτε να κοιμηθή ούτε να φάη ούτε να πιη.

Τώρα λοιπόν ο χοντρο - αστυνόμος κάθεται στο γραφείο του και μοιρολογάει

‘Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει μέσα ένας αστυφύλακας που χαιρετάει με σεβασμό.

— Σενιόρ Περέθ, αναφέρει σε στάσι προσοχής. ‘Ο σε-

νιόρ Ζορροό έκανε την εμφάνισή του στη ζούγκλα!

‘Ο Περέθ πετιέται άπάνω με γουρλωμένα μάτια και τρέμει όλόκληρος:

— Τί έκανε λέει;

— Μάλιστα, σενιόρ!...

Μια σπείρα κακοποιών... λευκών κακοποιών... έπεσε πάνω στους άγρότες που βρίσκονται λίγο πριν άπ’ τη ζούγκλα τὰ κτήματά τους και τους λήστεψαν άπ’ όλα τους τὰ υπάρχοντα και ήθελαν να βάλουν φωτιά και στα σπίτια τους! Τότε έκανε την εμφάνισή του ο σενιόρ Ζορροό και με το μαστίγιό του μονάχα και με τις γροθιές του, έτρεψε σε φυγή τους μισούς και άφησε τους άλλους μισούς από τους κακοποιούς στα χέρια των άγροτών που...

‘Ο Περέθ δεν θέλει ν’ άκούση περισσότερα.

Γίνεται άσπρος, ύστερα κίτρινος, μετά κατακόκκινος και μετά πάλι άσπρος μέσα σε έλάχιστα δευτερόλεπτα όλ’ αυτά.

Στο μεταξύ ούρλιάζει κιόλας προς το μέρος του ύφισταμένου του:

— Να πάρη και να σηκώση!... Θα μου τὸ πληρώση! Θα μου τὸ πληρώσετε!... Ξεκουμπιστήτε κι’ έτοιμάστε μου τὸ έλικόπτερο! ‘Αμέσως!... Το άπόσπασμα νάρθη μαζί μου για τὴ ζούγκλα!

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

‘Αποκλειστικότητα: Γεν. ‘Εκδοτικάί ‘Επιχειρήσεις Ο.Ε.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άρ. τεύχους 15 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

**Ο ΠΕΡΕΘ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΙ
ΤΗ... ΝΑΓΙΑ!**

Άγωνία, κέφι, μυστήριο, δράσι!

**Ο ΠΕΡΕΘ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΙ
ΤΗ... ΝΑΓΙΑ!**

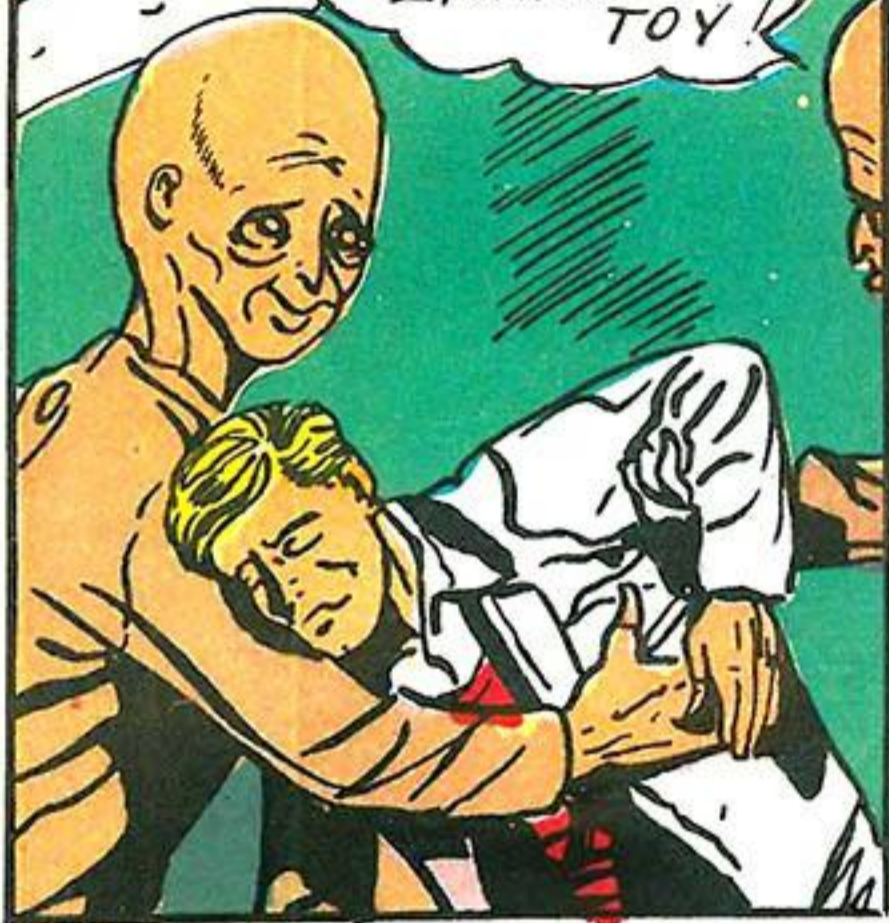
Κάτι που θά σας μείνη άλησμόνητο!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΛΥΠΘΗΜΗΝΣΕ... ΑΙ
ΤΟΝ ΕΞΕΤΑΣΟΥΜΕ...

ΝΑΙ...
ΒΓΑΛΤΟΥ ΤΟ
ΣΑΚΚΑΚΙ
ΤΟΥ!

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΛΙΓΟ ΔΙΑΣΤΗ-
ΜΑ Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΔΙΣ-
ΚΟΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΟ
ΜΕΡΟΣ ΠΟΥ ΠΗΡΑΝ
ΤΟΝ ΛΑΡΣΕΝ.

ΤΟΝ ΕΚΑΝΕΙ ΝΑ
ΞΕΧΑΣΗ, ΟΤΙ ΜΑΣ ΒΕΒΑΙΟΣ
ΕΙΔΕ;

ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΟΝ
ΠΕΙΡΑΞΕ, ΑΝ
ΤΗΝ ΘΥΜΟΤΑΝ!

ΣΕ ΛΙΓΟ Ο ΔΡΟΞΙΕΡΟΣ
ΑΕΡΑΣ ΣΥΝΕΦΕΡΝΕΙ
ΤΟΝ ΛΑΡΣΕΝ...

ΣΙΓΟΥΡΑ ΘΑ ΣΚΕΠ-
ΤΟΜΟΥΝΑ ΓΙΑ ΤΟΝ
ΔΙΣΚΟ... ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ
ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΑ ΤΟΣΟ
ΠΟΛΥ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ
ΑΥΤΟΝ!

